Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
Αργυροῦν μετάλλιον Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935)

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
Τιμὴ φύλλου δραχμαὶ 800

Περίοδος Δ' — Τόμος 1ος | *Ἀθῆναι, 21 καὶ 28 Ἰουνίου 1947* | *Ἔτος 69ον — Ἀριθ. 25-26*

Ο ΒΕΛΛΕΡΟΦΟΝΤΗΣ ΚΑΙ Ο ΠΗΓΑΣΟΣ

Μέσα στ' ἀκριβὰ παλάτια τοῦ βασιλιᾶ τῆς Κορίνθου Γλαύκου γεννήθηκε ὁ Βελλεροφόντης. Ὅσο αὔξανε σὲ χρόνια τὸ μονάκριβο βασιλόπουλο τόσο μεγάλωνε ἡ ὠμορφιὰ κι' ἡ φρόνησί του. Μὰ ἡ μοῖρα στάθηκε σκληρὴ στὸ ἀνδρεῖο παλληκάρι. Μιὰ μέρα ἐνῶ τὸ δίσκο ζύγιαζε στὶς δυνατὲς παλάμες του καὶ τέντωνε ἀψηλὰ τὸ δεξιό του χέρι καὶ λύγαε ἐπιδέξια τὸ γόνυ κρατῶντας το μὲ τὴν ἀριστερή του χοῦφτα... Ξάφνου ὁ δίσκος τοῦ ξεφεύγει ἀπὸ τὸ χέρι καὶ σκοτώνει τὸ Βέλλερο χωρὶς νὰ θέλη. Τότε μὲ τρόμο ἔτρεξε ὁ βασιλιᾶς ὁ Γλαύκος ὁ πατέρας του στὸ μαντεῖο. Καὶ τὸ μαντεῖο ἔδωσε ἀπόκρισι πικρή. Γιὰ νὰ ξεπλύνη τὸ ἁμάρτημα αὐτὸ ὁ Βελλεροφόντης θὰ ἔπρεπε πρὶν ἡ αὐγὴ φωτίση ἀπὸ ψηλὰ τὶς στράτες τῶν ἀνθρώπων νὰ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν ἱερὴ τὴν πόλη τῆς Κορίνθου. Ἔτσι πῆρε τὸ δρόμο τῆς ξενητειᾶς ὁ Βελλεροφόντης... Ξένος μέσα σὲ ξένους γύριζε διακονεύοντας τὸ πικρὸ ψωμὶ τοῦ ξένου τόπου... Ἔπειτα ἀπὸ πολλὲς περιπλανήσεις ἔφθασε στὴν Τίρυνθα ὅπου βασίλευε ὁ Προῖτος. Ὅλος ὁ λαὸς καὶ οἱ παλατιανοὶ θαυμάσανε τὸ ὠμορφο παράστημα καὶ τὴν εὐγενικιὰ μορφὴ τοῦ Βελλεροφόντη. Σιγὰ σιγὰ

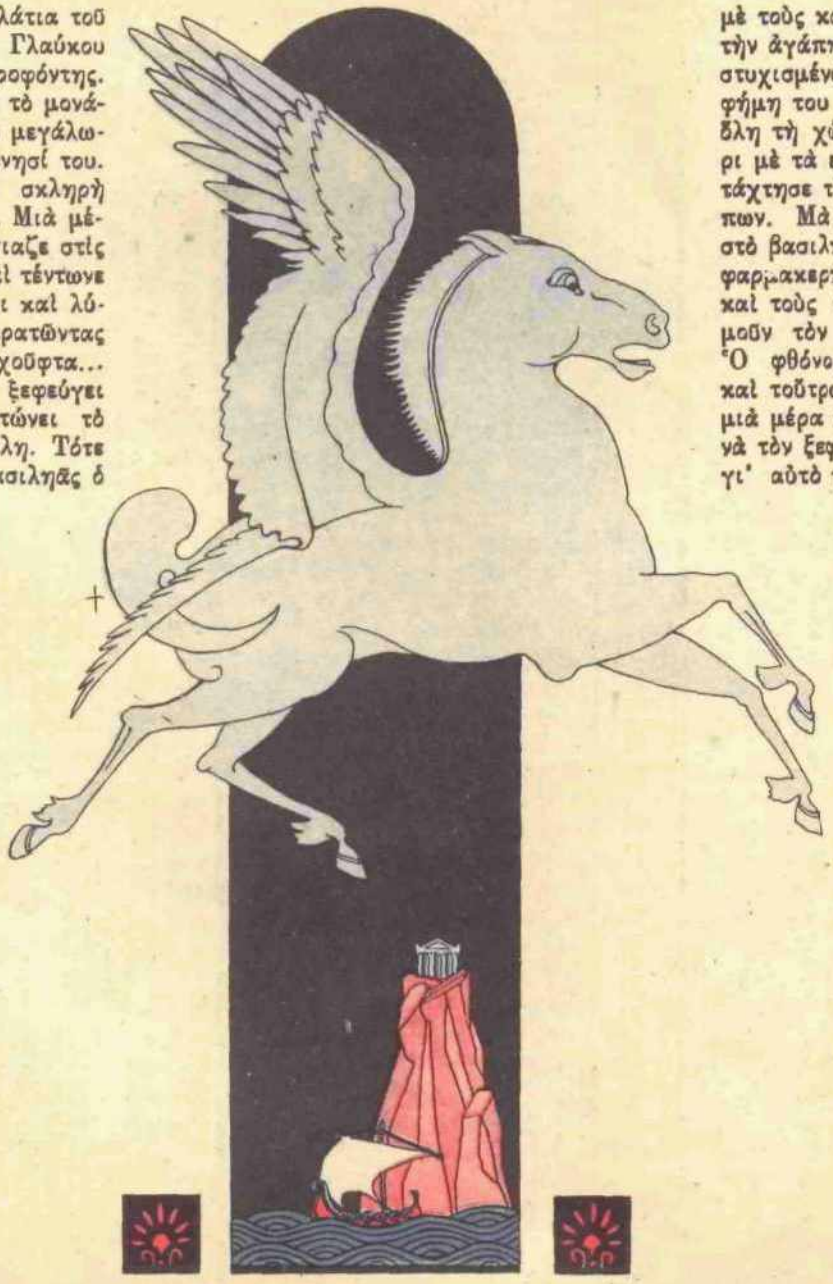

μὲ τοὺς καλούς του τρόπους μὲ τὴν ἀγάπη ποὺ δείχνε στοὺς δυστυχισμένους καὶ ἀδύνατους ἡ φήμη του ξαπλώθηκε πάνω σ' ὅλη τὴ χώρα. Τὸ ἄξιο παλληκάρι μὲ τὰ εὐγενικά του ἔργα κατάχτησε τὶς καρδιὲς τῶν ἀνθρώπων. Μὰ αὐτὸ δὲν καλοφάνηκε στὸ βασιλιᾶ Προῖτο, μὲ ζήλεια φαρμακερὴ ἔβλεπε τὸ λαό του καὶ τοὺς παλατιανούς του νὰ τιμοῦν τὸν ἡρωϊκὸ Βελλεροφόντη. Ὁ φθόνος φούντωσε μέσα του καὶ τοῦτρωγε τὰ σωθικά. Ὥσπου μιὰ μέρα πῆρε πιὰ τὴν ἀπόφαση νὰ τὸν ξεφορτωθῆ μιὰ γιὰ πάντα γι' αὐτὸ τὸν φώναξε κρυφὰ καὶ τοῦπε :

— Βελλεροφόντη βλέπω μετὰ χαρᾶς πὼς οἱ θεοὶ μ' ἀπλοχεριὰ πάνω σου ρίξανε ἀντρειὰ ὀμορφιὰ καὶ δύναμη, βλέπω τὰ ἔργα σου κι' οἱ τρόποι σου ὅλο καὶ πιότερο νὰ καταχτοῦν τὴ χώρα μου καὶ μένανε μαζί... Αὐτὸ μοῦ φέρνει, πίστεψε καλό μου παλληκάρι, μιὰ χαρὰ ἀνείπωτη καὶ μοῦ φουσκώνει τὰ στήθια ἡ περιφάνεια πὼς τὰ παλάτια μου φιλοξενοῦνε ἕνα τόσο ἄξιο γιό. Μὰ ἂν καὶ γὼ σοῦ παραστάθηκα φιλικὰ ὡς τώρα ἂν σοῦ ἄνοιξα φιλόξενα τὶς πόρτες μου καὶ σὲ φίλεψα μ' ὅτι καλὸ εἶχε ἡ τράπεζά μου θέλω νὰ μὴν τὸ ξεχάσης τώρα ποὺ ἡ ἀνάγκη μὲ κάνει νὰ ζητήσω

τῆ βοήθειά σου. . . θέλω ἕνα πιστὸ φίλο γιὰ νὰ πάει αὐτὸς τοὺς πάπυρους ποὺ κλείνουνε μεγάλα μυστικὰ τῆς χώρας μου ὡς τὴ μακρυνὴ Λυκία ποὺ βασιλεύει ὁ πεθερός μου Ἰοβάτης. . . Καὶ ἄλλον πιὸ πιστό, πιὸ ἄξιο καὶ πιὸ καλὸ ἀπὸ ἐσὲ δὲν ἔχω καλέ μου Βελλεροφόντη.

Μὰ ὁ πανοῦργος Προῖτος ψεύτικα μίλαγε πάνω στοὺς πάπυρους δὲν εἶχε γραμμένα μυστικὰ τῆς χώρας του μόνο κρυφὰ σημάδια ποὺ σὰν θὰ τἄβλεπε ὁ πεθερός του ὁ Ἰοβάτης θὰ ἔπρεπε νὰ θανατώσει εὐθὺς αὐτὸν ποὺ θὰ πήγαινε τὰ γράμματα. Ὁ Βελλεροφόντης ξεκίνησε μετὰ χαρᾶς γιὰ τὴ Λυκία χωρὶς νὰ βάζει κακὸ στὸ μυαλό του. Ὁ Ἰοβάτης τὸν δέχθηκε ἐγκάρδια· ἦταν ἕνας καλὸς καὶ φιλόξενος βασιλιᾶς· ἐννιὰ μερόνυχτα τὸν φίλεψε βασιλικὰ καὶ τὸν περιποιότανε μὲ τὶς πιὸ λαμπρὲς γιορτὲς μὲ τὰ πιὸ καλά του φαγητὰ καὶ τὰ πιὸ διαλεχτὰ κρασιά. Κι' ἀπάνω στὴ δεκάτη μέρα τὸν ρώτησε :

— Εὐγενικέ μου ξένε τὸ καλῶς ὥρισες πρῶτα θὰ πρέπει νὰ σοῦ πῶ μές στὸ παλάτι μου κι' ἔπειτα νὰ σὲ ρωτήσω ποιὸς εἶσαι καὶ ἀπὸ ποῦ βαστᾶς. Ἂν καὶ ἡ εὐγενικιά σου μορφὴ κι' οἱ τρόποι σου εἶναι σημάδια ὅτι κρατᾶς ἀπὸ Ἀρχοντικὴ γενιά.

— Καλόκαρδέ μου βασιλιᾶ, εἶπε ὁ Βελλεροφόντης, πάντα οἱ θεοὶ νὰ στέλνουν τὰ πλούσια τὰ δῶρα τους μές στὰ φιλόξενα παλάτια σου καὶ πάντα ἡ Εὐτυχία νὰ ἁπλώνει καὶ νὰ ἀγκαλιάζει σέναν καὶ τὴ δική σου τὴ γενιά. Τὸ ὄνομά μου εἶναι Βελλεροφόντης καὶ εἶμαι γυιὸς τοῦ βασιλιᾶ τοῦ Γλαύκου καὶ ἔγγονος τοῦ Σίσυφου. Τώρα μὲ στέλνει ὁ γαμπρός σου, ὁ βασιλιᾶς Προῖτος γιὰ νὰ σοῦ παραδώσω τοῦτα δῶ τὰ γράμματα.

Σὰν διάβασε τὰ σημάδια ὁ Ἰοβάτης καὶ εἶδε μὲ φρίκη πὼς ἔπρεπε νὰ σκοτώσει τὸν Βελλερεφόντη ἀνατρίχιασε. Δὲν πήγαινε ἡ καρδιά του νὰ κάνει μιὰ τόσο σκληρὴ πράξη μὰ πάλι τὸν δεσμεύανε τὰ γράμματα τοῦ Προίτου. Ἀφοῦ σκέφθηκε πολλὴ ὥρα γιὰ νὰ βρῆ ἕνα τρόπο τοῦ εἶπε :

— Ἄκου Βελλεροφόντη τοῦτα τὰ γράμματα κρύβουνε ἔργα ἀκατόρθωτα· τοῦ ἀνθρώπου ἡ δύναμη δὲν εἶναι ἱκανὴ γιὰ νὰ τὰ ἐχτελέσει. . . Μὰ τὰ προστάγματα ποὺ μοῦ στέλνει ὁ Προῖτος εἶναι ἱερὰ κι' ἐγὼ δὲν μπορῶ νὰ κάνω ἀλλοιῶς. . . Πρῶτα πρῶτα πρέπει νὰ σκοτώσεις ἕνα φοβερὸ θεριὸ τὴ Χίμαιρα. Εἶναι ἕνα τέρας ποὺ γεννήθηκε ἀπὸ τὸ δράκο Τυφῶνα καὶ τὸ φίδι Ἔχιδνα. Ἔχει κεφάλι λεονταριοῦ, κορμὶ κατσίκας, ἀπ' τὰ ρουθούνια του βγαίνουν καυτὲς κόκκινες φλόγες καὶ τὸ τεράστιο στόμα της ξερνᾶ φαρμακερὲς πνοές. . . Ἔλπρω δύστυχε πὼς σήμανε, πὼς κοντοφτάνει τοῦ χαμοῦ σου ἡ ὥρα. . . Κι' ἄλλο δὲν ἔχω νὰ σοῦ πῶ. Εἴθε οἱ παντοτεινοὶ θεοὶ νὰ σπλαχνισθοῦν τὰ νειάτα καὶ τὴν ὀμορφιά σου.

Κι' ἀλήθεια σπλαχνίστηκαν οἱ θεοὶ τ' ἄξιο παλληκάρι· ρίξανε τ' ἀθάνατα μάτια τους κατὰ τὴ γῆ κι' ὁδήγησαν τὰ βήματά του ὡς τὰ βουνὰ τῆς Κορίνθου. Ἐκεῖ σὲ μιὰ ἰσκερὴ βουνοτοπιὰ εἶδε ὁ Βελλεροφόντης ἕνα ὁλόασπρο φτερωτὸ ἄττι μὲ φλογᾶτα ρουθούνια ποὺ ἔβοσκε στὴ χλόη. Γιομάτος θαυμασμὸ κοίταξε τὴ μεταξένια ὁλόλευκη χαίτη του καὶ τὶς λαμπρὲς φτεροῦγες ποὺ εἶχε στὴ ράχη του. Μὰ ὅταν γύρεψε νὰ τὸ πιάσει, τὸ πανόμορφο ἄλογο χλιμίντρισε φοβερὰ καὶ τοῦφυγε. Τοῦ κάκου πάσχισε νὰ τὸ πιάσει, ἄδικα ἔτρεξε ὅλη τὴ μέρα, γιατὶ ποτὲ κανεὶς θνητὸς καβαλλάρης δὲν κατόρθωσε νὰ δαμάσει τὸν Πήγασο, τὸ θεϊκὸ αὐτὸ ἄλογο. . . Ὥσπου ἀποσταμένος πιὰ ἔπεσε καὶ τὸν πῆρε ὁ ὕπνος. Μὰ τότε τοῦρθε στὸ ὄνειρο ἡ θεὰ τῆς Σοφίας ἡ Ἀθηνᾶ κρατῶντας ἕνα χρυσὸ χαλινάρι καὶ τοῦ εἶπε :

— Γιατὶ κοιμᾶσαι ἔγγονε τοῦ Σίσυφου. Ξύπνα κι' ὅταν διωχτοῦν τὰ πνιχτὰ σκοτάδια ἀπὸ τὸ φῶς τὸ αὐγινὸ τῆς λαμπερῆς ἡμέρας, πάσχισε τ' ἄττι τὸ θεϊκὸ νὰ καβαλήσεις. Γιατὶ εἶναι γραφτὸ μὲ τὴ βοήθειά μου ὁ ἄνθρωπος τὸ θεϊκὸ τὸ ἄττι νὰ δαμάσει καὶ νὰ ἀνεβεῖ στὸ γαλανὸ αἰθέρα ποὺ κατοικοῦνε οἱ τρισμακάριστοι θεοί. Ξύπνα Βελλεροφόντη πάσχισε ἔγγονε τοῦ Σίσυφου.

Μὲ μιᾶς πετάχτηκε ὄρθιο τὸ παλληκάρι καὶ μὲς στὰ χέρια του κρατοῦσε τὸ χρυσὸ χαλινάρι τῆς θεᾶς τῆς Σοφίας. Κείνη τὴν ὥρα ρόδιζαν οἱ κορυφὲς τῶν βουνῶν κι' ἀπάνω στὴ γῆ ἀπαλόπεφτε ἡ δροσερὴ αὐγή. Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε κιόλας ὁ Βελλεροφόντης πάνω στὸν Πήγασο καὶ μ' εὐκολία τοῦ φόρεσε τὸ χαλινάρι τῆς θεᾶς. Βίτσισε τὸ θεϊκὸ ἄττι καὶ πέταξε ψηλὰ στὰ οὐράνια. Ἀπὸ πάνω χτύπησε τὸ φοβερὸ θεριὸ τὴ Χίμαιρα μὲ σαΐτες θανατερὲς καὶ τὴ σκότωσε. Πῆρε τὸ δέρμα της καὶ τὸ ἔφερε στὸν Ἰοβάτη. Τότε ὁ βασιλιᾶς τὸν διέταξε μαζὶ μὲ στρατὸ νὰ πάει καὶ νὰ νικήσει ἕνα ληστρικὸ λαὸ ποὺ κατάκλεβε τὴ χώρα του, τοὺς Σολόμους. Μ' εὐκολία τοὺς νίκησε ὁ Βελλεροφόντης ἂν καὶ ἦσαν πιὸ πολλοί. Μετὰ τὸν ἔστειλε νὰ ὑποτάξει κάτι φοβερὲς ἀντρογυναῖκες τὶς Ἀμαζόνες ποὺ ἦσαν τρομερὲς στὴ δύναμη μὰ κι' ἀπὸ κεῖ γύρισε νικητής. Καὶ σὰν εἶδε αὐτὰ ὁ βασιλιᾶς Ἰοβάτης τοῦ φώναξε γεμᾶτος χαρά.

— Τώρα βλέπω ὁλοφάνερα κεῖνο ποὺ ἡ καρδιά μου ἀπὸ μιᾶς ἀρχῆς εἶχε μαντέψει. Ἰῶς δὲν εἶσαι κανένας φονηᾶς ἢ ἐγκληματίας, ὅπως μοῦ ἔλεγε στὰ γράμματα ὁ Προῖτος, μὰ ἕνα γενναῖο παλληκάρι καὶ ἕνας ἀγαπημένος τῶν θεῶν. Γι' αὐτὸ σοῦ χαρίζω τὸ μισό μου βασίλειο καὶ σοῦ δίνω γιὰ γυναῖκα τὴν ἀκριβή μου κόρη Φιλονόη.

Ἔτσι καὶ ἔγινε. Ὁ Βελλεροφόντης καβαλλώντας τὸ φτερωτό του ἄλογο ἔτρεχε, πετοῦσε, σὲ κάθε ἕναν ποὺ ἤθελε βοήθεια. Γύριζε σ' ὅλες τὶς χῶρες κάνοντας τὸ καλὸ καὶ σκορπώντας τὴν εὐτυχία στοὺς ἀνθρώπους. Οἱ ἄνθρωποι δόξαζαν καὶ ἀγάπαγαν τὸν προστάτη τους· τὰ τραγούδια τους καὶ οἱ προσευχές τους γιὰ τὸν Βελλεροφόντη ὑψώθηκαν ὡς τὸ θεόρατο Ὄλυμπο. Μὰ οἱ θεοὶ φρένιασαν μὲ τὴν αὐθάδεια αὐτὴ τῶν ἀνθρώπων νὰ τιμοῦν ἕνα θνητὸ καὶ σκέφθηκαν νὰ τοὺς τιμωρήσουν. Ὁ Βελλεροφόντης σοφίστηκε κάτι πολὺ τολμηρὸ ν' ἀνέβει στὰ παλάτια τοῦ Ὀλύμπου ὡς τοὺς θεοὺς γιὰ νὰ ὑπερασπίσει τοὺς ἀγαπημένους του ἀνθρώπους. Μὰ ὡς ἀνέβαινε στὰ θεϊκὰ οὐράνια τοῦ Ὀλύμπου μὲ τὸ φτερωτὸ ἄλογο ὁ Δίας τίναξε ἕνα ὁλόφλογο ἀστροπελέκι στὸν Πήγασο ποὺ γκρεμίστηκε μαζὶ μὲ τὸ Βελλεροφόντη σ' ἕνα βαλτωμένο βοῦρκο. Ὁ Βελλεροφόντης σηκώθηκε ἀπὸ τὸ πέσιμο μὰ τὸ φτερωτὸ ἄλογο ἦταν νεκρὸ πειά. Μὲ τσακισμένα μέλη, στραβὸς ἀπὸ τὴ θεϊκιὰ ἀστραπή, μὲ χίλιους πόνους στὴν ψυχή, ντροπιασμένος ὁ Βελλεροφόντης ξαναπῆρε πάλι τὶς στράτες τῆς ξενητειᾶς.

Γ. ΑΙΓΝΑΔΗΣ

ΘΡΥΨΑΛΑ

Ὁ μόνος λόγος ποὺ ἀνοίγουν πολλοὶ τὸ στόμα των εἶναι, διὰ νὰ σὲ προειδοποιήσουν ὅτι πρέπει νὰ κλείσεις τ' αὐτιά σου.

■

Δὲν σὲ φθάνει καημένε κάβουρα ποὺ βλέπεις τί γίνεται μέσα στὴ θάλασσα, μὰ θέλεις νὰ ἰδεῖς τί γίνεται καὶ στὴν ξηρά ; Κι' ἐκεῖ κι' ἐδῶ τρώει ὁ ἕνας τὸν ἄλλον.

■

Ὅλου τοῦ κόσμου τὰ ἐρείπια τρομάζουν καὶ μόνον τὰ Ἑλληνικὰ ἐκπλήττουν.

Δ. ΓΡ. ΚΑΜΠΟΥΡΟΓΛΟΥΣ

ΤΟ ΜΑΓΙΚΟ ΦΥΛΑΧΤΟ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ Ε. NESBIT

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Ὁ πατέρας λέει πὼς θἀφίσουνε νὰ ξημερώσει γιὰ νὰ ξαναεπιχειρήσουνε ἐπίθεση. Αὐτὰ τὰ κάνουνε γιὰ νὰ μᾶς φοβερίσουν. Σὰν νἄμαστε ἄγριοι, καὶ νὰ ζοῦμε στὴν ἔρημο ! πρόσθεσε πειραγμένη.

Ὅλη τὴ νύχτα ἐξακολούθησε ὁ τρομερὸς θόρυβος, μὰ ὅταν ξημέρωσε ὅλα πάψανε ξαφνικά.

Μὰ τὰ παιδιὰ δὲν προφτάσανε νὰ χαροῦνε τὴν ἡσυχία αὐτή. Μιὰ βροχὴ ἀπὸ βέλη πέρασε πάνω ἀπὸ τὸ φράχτη, ξαφνικὰ κι' ὅλοι τρέξαν νὰ κρυφτοῦν πίσω ἀπὸ τὶς καλύβες. Ὕστερα ἀκολούθησε κι' ἄλλη ἀπὸ τὴν ἀντίθετη μεριά.

Ἡ ἀνθρωπόμαζα ἔτρεξε νὰ βρεῖ καταφύγιο πιὸ πέρα. Ὁ θόρυβος τῆς μάχης ὅσο πήγαινε καὶ μεγάλωνε. Τώρα ἀκουγότανε τὸ σπάσιμο τῶν ξερῶν κλαδιῶν. Οἱ ἐχθροὶ γκρεμίζανε τοὺς φράχτες. Ὅλοι μαζευτήκανε ἐκεῖ ποὺ γινότανε τὸ κακό. Ρίχνανε πέτρες καὶ βέλη μὲ ἀκονισμένες μύτες. Τὰ παιδιὰ δὲν εἴχανε δεῖ ποτὲ ἄλλους ἀνθρώπους μὲ τέτοια πολεμικὴ φλόγα στὰ μάτια. Ἦταν φοβερὸ καὶ παράξενο θέαμα, ποὺ σοῦ ἐντυπωνότανε βαθειὰ στὴν ψυχή. Δὲν ἔμοιαζε καθόλου μὲ τὶς πολεμικὲς εἰκόνες ποὺ βλέπανε τὰ παιδιὰ στὰ περιοδικὰ τοῦ Λονδίνου.

Ξαφνικὰ φάνηκε πὼς οἱ πέτρες ποὺ πέφτανε, ἔκαναν τὸν ἐχθρὸ νὰ σταματήσει τὴν ἐπίθεση.

Μὰ αὐτὸ ἦταν μόνο γιὰ μιὰ στιγμή. Μιὰ πιὸ πυκνὴ βροχὴ ἀπὸ βέλη ἐρχόταν τώρα ἀπὸ μιὰν ἄλλη μεριὰ τοῦ χωριοῦ. Ὅλοι τρέξανε νὰ ὑπερασπιστοῦνε τὸ μέρος ἐκεῖνο.

Ἡ ἐπίθεση ἦταν γενική. Οἱ πολιορκητὲς χτυποῦσαν ἀπ' ὅλα τὰ μέρη. Οἱ πολιορκημένοι ὅμως δὲν ξέραν τὴν τακτικὴ αὐτή, πὼς ἔπρεπε νὰ μοιραστοῦνε στὰ διάφορα σημεῖα τοῦ χωριοῦ, γιὰ νὰ κάνουνε κανονικὴ ἀντίσταση.

Ὁ Κύριλλος ἔκανε τὴν παρατήρηση πὼς οἱ ντόπιοι μπαίναν στὸ λαβύρινθο γιὰ μιὰ στιγμή, κι' ὕστερα βγαίναν ἕνας-ἕνας μὲ τὴν ὄψη ἀλλαγμένη, τὸ βλέμμα ζωηρό, καὶ τὴ διάθεση πολὺ καλλίτερη.

— Μοῦ φαίνεται πὼς πέρνουν δύναμη ἀπὸ τὸ Μαγικὸ Φυλαχτό, εἶπε ὁ Κύριλλος.

Πῆγαν πιὸ κοντὰ καὶ εἶδανε πὼς ὁ Κύριλλος εἶχε δίκηο. Ἕνας ἀρχηγὸς στεκόταν μπροστὰ στὴ δερμάτινη κουρτίνα, ποὺ σκέπαζε τὴν πόρτα τῆς ἱερῆς καλύβας.

Οἱ μαχητὲς ἐρχόντουσαν κοντά του κι' αὐτὸς τοὺς ψιθύριζε κάτι σὰν εὐχή, καὶ ἄγγιζε τὸ μέτωπό τους μὲ κάτι ποὺ κρατοῦσε στὸ χέρι του.

Τὰ παιδιὰ πρόσεξαν καλὰ καὶ εἶδαν πὼς αὐτὸ ποὺ κρατοῦσε ἀνάμεσα στὰ δάχτυλά του ἦταν μιὰ κόκκινη πέτρα λαμπερή, ποὺ τὴν ξέρανε πολὺ καλά.

"Αντρες, γυναῖκες, παιδιὰ πέσανε μπρούμυτα στὴν ἄμμο. Σελ. 159 στ. α'.

Ἀπ' ἔξω ἀκουγότανε ἡ μανία τῆς μάχης. Ξαφνικὰ ἀκούστηκαν ἀπελπισμένες κραυγές :

— Μπῆκαν μέσα ! Μπῆκαν μέσα ! Ὁ φράχτης γκρεμίστηκε !

Στὰ λόγια αὐτὰ ὁ ἀρχηγὸς μπῆκε βιαστικὰ στὴν ἱερὴ καλύβα.

— Πάει νὰ κρύψει τὸ Φυλαχτό, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Ἄχ Ψάμμεντ ! πῶς μπόρεσες νὰ μᾶς ἀφήσεις ἔτσι μονάχους ;

Τὴν ἴδια στιγμὴ ὁ Ἀρχηγὸς ποῦχε χαθεῖ πίσω ἀπὸ τὴ δερμάτινη κουρτίνα, ξεπετάχτηκε ἔξω ἀπὸ τὴν καλύβα βγάζοντας δυνατὲς φωνές, κατακίτρινος σὰν κερί.

— Τί τρέχει ; Τί τρέχει ; φώναξε ἡ Ἀνθέα φοβισμένη. Ἄχ ! Ψάμμεντ, Ψάμμεντ γιατὶ μᾶς ἄφισες ; Γιατὶ τὤκανες αὐτό ;

Ἡ μάχη ἐξακολουθοῦσε. Ἔμοιαζε σὰ μανιασμένη θάλασσα ποὺ ξεσπάει στοὺς βράχους.

Ἡ Ἀνθέα ὅλο καὶ μουρμούριζε : Ψάμμεντ, Ψάμμεντ !

— Νάμαι κι' ἐγώ ! ἀκούστηκε ξαφνικὰ μιὰ γνωστὴ καὶ ἀγαπημένη φωνή. Ἡ κουρτίνα ἀνασηκώθηκε σὲ μιὰν ἄκρη, καὶ τὰ παιδιὰ εἶδανε νὰ προβάλλουνε τὰ ποντικοαυτιὰ καὶ τὰ σαλλιγκαρένια μάτια τοῦ Ψάμμεντ.

Ἡ Ἀνθέα τὸν ἄρπαξε στὴν ἀγκαλιά της.

Ἕνας ἀναστεναγμὸς γεμᾶτος ἀνακούφισηβγῆκε ἀπὸ τὰ στήθεια τοῦ καθενός.

— Ὦ ! ποῦ εἶναι ἡ Ἀνατολὴ Ψάμμεντ ; Πές μας γρήγορα, ποῦ εἶναι ; ξεφώνιζε ἡ Ἀνθέα, γιατὶ ὁ θόρυβος τῆς μάχης τῆς σκέπαζε τὴ φωνή.

— Μὴ μὲ σφίγγεις ἔτσι θὰ μὲ σκάσεις, εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Ἐλᾶτε ὅλοι μέσα.

Ἡ ἱερὴ καλύβα ἦταν κατασκότεινη.

— Ἔχω σπίρτα εἶπε ὁ Κύριλλος κι' ἄναψε ἕνα.

Ἡ καλύβα ἦταν στρωμένη μὲ μαλακιὰ καὶ παχειὰ ἄμμο.

— Ἐδῶ κοιμώμουνα, εἶπε ὁ Ψάμμεντ, καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια, δὲν ἔχω βρεῖ πουθενὰ τέτοια ἄμμο. Χόρτασα ὕπνο γιὰ ἕνα μῆνα ! Ὅλα θὰ πᾶνε καλὰ· Μὴ στενοχωριέστε. Ὁ ἀρχηγὸς οὔτε θὰ ξαναπατήσει δῶ μέσα. Τὸν δάγκωσα γερά, κι' αὐτὸς θὰ μὲ πῆρε σίγουρα γιὰ τὸ πνεῦμα τοῦ Κακοῦ ! Ἂς μὴ χάνουμε καιρό ! Πάρτε τὸ Φυλαχτό, κι' ἂς φύγουμε !

Ὁλόγυρα κρεμόντουσαν δέρματα ἀπὸ διάφορα ζῶα. Στὴ μέση ἦταν ὁ σωρὸς ἀπὸ τὰ δῶρα τῆς περασμένης βραδυᾶς. Πάνω-πάνω φάνταζαν τὰ κόκκινα τριαντάφυλλα τῆς Ἀνθέας. Στὴ μιὰ πλευρὰ τῆς καλύβας ἔβλεπες μιὰ πελώρια τετράγωνη πέτρα καὶ πάνω σ' αὐτή, ἕνα μακρὺ κουτὶ πήλινο, μὲ σέχδια πολὺ περίεργα,

ἀνθρώπων, ζώων καὶ πουλιῶν.

— Μέσα ἐκεῖ εἶναι τὸ Φυλαχτό ; ρώτησε ὁ Κύριλλος βλέποντας τὸν Ψάμμεντ νὰ κοιτάζει σ' ἐκεῖνο τὸ μέρος.

— Θὰ δῆτε μόνοι σας, ἀπάντησε ὁ Ψάμμεντ. Ὁ ἀρχηγὸς ἦταν ἕτοιμος νὰ χώσει τὸ κουτὶ μέσα στὴν ἄμμο. Τὸν δάγκωσα, καὶ δὲν πρόλαβε νὰ τὸ κάνει.

—Ἄναψε ἄλλο ἕνα σπίρτο, Ρόμπερτ, εἶπε ἡ Ἀνθέα. Καὶ τώρα, γρήγορα, ποῦ εἶναι ἡ ἀνατολή ;

— Τί ρωτᾶς ; Ἐκεῖ ποὺ βγαίνει ὁ ἥλιος !

— *Εἶσαι σίγουρος ; ξανάπε ἡ* Ἀνθέα.

— Τρελλάθηκες μοῦ , φαίνεται, ἀπὸ φόβο, εἶπε ὁ Ψάμμεντ καὶ τυλίχτηκε μέσα στὸ ἀδιάβροχό του.

— Μὰ πῶς θὰ δοῦμε τὸν ἥλιο δῶ μέσα ; Καὶ μοῦ φαίνεται πὼς ἀκόμα εἶναι πρωΐ, εἶπε ἡ Ἀνθέα, καὶ δὲ θὰ βγῆκε.

— Πῶς χάνουμε ἄδικα τὴν ὥρα μας ! εἶπε ὁ Ψάμμεντ. Ἡ ἀνατολὴ εἶναι φυσικὰ ἐκεῖ ποὺ εἶναι καὶ ὁ βωμός ! κι' ἔδειξε τὴ μεγάλη τετράγωνη πέτρα.

Ἀπ' ἔξω ὁ θόρυβος ὅλο καὶ πλησίαζε. Τὰ παιδιὰ κατάλαβαν πὼς οἱ ἀρχηγοὶ εἶχαν περικυκλώσει τώρα τὴν ἱερὴ καλύβα γιὰ νὰ ὑπερασπισθοῦν τὸ θησαυρό τους, ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Μὰ κανεὶς δὲν τολμοῦσε νὰ μπεῖ μέσα, ὕστερα ἀπὸ τὸ ἄγριο δάγκωμα τοῦ ἀρχηγοῦ ἀπὸ τὸν Ψάμμεντ.

—Ἐμπρός, Τζέννη, εἶπε βιαστικὰ ὁ Κύριλλος. Ἐγὼ θὰ πάρω τὸ Φυλαχτό, ἐσὺ σήκωσε τὸ χέρι σου καὶ πὲς τὴ μαγικὴ λέξη. Πρόσεξε νὰ περάσεις καὶ σὺ ἀπὸ τὴν ἀψῖδα, μὴ μείνεις ἐδῶ πέρα.

Ἔκανε ἕνα *βῆμα, μὰ τὴν ἴδια* στιγμὴ ἡ σκέπη γκρεμίστηκε καὶ ὁ ἥλιος μπῆκε μέσα στὴν καλύβα.

Τότε ὁ ἕνας ὕστερα ἀπὸ τὸν ἄλλο οἱ ξένοι πολιορκηταὶ μπήκανε μὲ τὰ σπαθιὰ στὸ χέρι.

—Ἐδῶ εἶνκι τὸ Μαγικὸ Φυλαχτό, φώναξε μιὰ σκληρὴ παράξενη φωνή. Αὐτὸ τοὺς κάνει δυνατοὺς στὴ μάχη καὶ γενναίους στὸ θάνατο. Κι' αὐτοὶ ἐδῶ τί εἶνκι ; Θεοὶ ἢ Διαβόλοι ;

Ὁ ἀγριάνθρωπος ποὺ εἶπε αὐτὰ τὰ λόγια κοίταζε μὲ κακία τὰ παιδιά. Μὲ τὰ δόντια του κρατοῦσε ἕνα κοφτερὸ μαχαῖρι.

Τὰ παιδιὰ δὲν εἶχαν στιγμὴ γιὰ χάσιμο.

— Τζέννη ! Τζέννη ! **Γρήγορα !** ξεφωνίζανε τρομαγμένοι.

Ἡ Τζέννη μὲ τρεμάμενα χέρια σήκωσε τὸ Φυλαχτὸ κι' εἶπε τὴ Μαγικὴ Λέξη. Τὸ Φυλαχτὸ μεγάλωσε ξαφνικὰ κι' ἔγινε πάλι σὰν ἀψῖδα. Ἔξω ἀπὸ αὐτὴν φαινόταν ὁ οὐρανὸς τῆς Αἰγύπτου, ὁ γκρεμισμένος τοῖχος τῆς καλύβας, ἡ ἄγρια σκοτεινὴ φάτσα τοῦ ἐχθροῦ μὲ τὴ μεγάλη μύτη, καὶ τὸ κοφτερὸ μαχαῖρι του ἀνάμεσα στὰ δόντια. Μέσα ὅμως ἀπὸ τὴν ἀψῖδα φαινόταν τὸ σκοῦρο πράσινο χρῶμα τῶν δέντρων τοῦ Λονδίνου.

— Κρᾶτα γερά, Τζέννη ! φώναξε ὁ Κύριλλος καὶ πέρασε μέσα ἀπὸ τὴν ἀψῖδα, τραβῶντας τὴν Ἀνθέα καὶ τὸν Ψάμμεντ.

Ὁ Ρόμπερτ ἀκολουθοῦσε κρατῶντας σφιχτὰ τὴ Τζέννη ἀπὸ τὸ χέρι. Καθὼς πέρασαν ἀπὸ τὴν ἀψῖδα στ' αὐτιά τους ξαφνικὰ ἔπαψε ὁ θόρυβος τῆς μάχης, καὶ σιγὰ - σιγὰ σὰν ψιθύρισμα ἀκούστηκε ἡ βοὴ τοῦ Λονδίνου, φάνηκαν τὰ σπουργίτια τοῦ πάρκου, καὶ τὰ παιδάκια ποὺ παίζαν «Γύρω - γύρω ὅλοι». Καὶ τὸ Φυλαχτὸ ξανάγινε μικρὸ στὰ χέρια τῆς Τζέννης.

Μπροστά τους εἶδανε τὸ καλάθι μὲ τὸ φαγητό τους ὅπως τὸ εἶχανε ἀφίσει.

— Στ' ἀλήθεια, εἶπε ὁ Κύριλλος ἀναστενάζοντας βαθιά. Ἦταν μιὰ σωστὴ περιπέτεια.

— Καὶ βέβαια, εἶπε ὁ Ψάμμεντ.

Ἀναπνέαν[illegible] καὶ εὐχαριστημένοι τὸν [illegible] καὶ εἰρηνικὸ ἀέρα τοῦ Λονδίνου.

— Τὸ καλύτερο ποὺ ἔχουμε νὰ κάνουμε εἶναι νὰ πάμε γρήγορα σπῆτι, εἶπε τώρα ἡ Ἀνθέα. Ἡ παραμάνα μας θὰ ἀνησυχεῖ τρομερά. Ὁ ἥλιος εἶναι στὸ ἴδιο μέρος ποὺ ἦτανε καὶ χτὲς τὴ στιγμὴ ποὺ ἤρθαμε στὸ πάρκο. Θὰ λείπουμε 24 ὁλόκληρες ὧρες !

— Τὰ τσουρέκια εἶναι ἀκόμα μαλακά, εἶπε ὁ Κύριλλος, καὶ δοκίμασε ἕνα. Φαίνεται πὼς θὰ τὰ κράτησε φρέσκα ἡ δροσιά.

Δὲν πειναῦσαν καθόλου. Τοὺς φάνηκε περίεργο. Πῆραν τὸ καλάθι μὲ τὰ φαγητά, καὶ τὸ ἄλλο μὲ τὸν Ψάμμεντ, καὶ πήγανε ἴσια στὴ σπῆτι.

Ἡ παραμάνα τους ἄνοιξε πλατὺ στόμα της καὶ τοὺς κοίταζε μὲ ἔκπληξη.

— Μπᾶ ! Δὲν τὸ φάντα[illegible]ρουνα ! εἶπε. Τί τρέχει : Κουραστήκατε τόσο γρήγορα ἀπὸ τὴν ἐκδρομή[illegible]

Τὰ παιδιὰ πῆραν τὰ λόγια της γιὰ εἰρωνία. Σὰν νὰ ἤθελε, δηλαδή, νὰ τοὺς πεῖ τὰ ἀντίθετο. Ἀκριβῶς ὅπως ἄμα ἔβλεπε κανένα τρῶς μὲ λερωμένα μοῦτρα, τοῦ ἔλεγε :

— Τί καθαρὸ πρόσωπο ποὺ ἔχεις σήμερα !

— Μᾶς συγχωρεῖς . . . ἄρχισε νὰ λέει ἡ Ἀνθέα, μὰ ἡ παραμάνα τὴν ἔκοψε στὴ μέση.

— Μπᾶ ! Μπᾶ ! Δὲν πειράζει καθόλου. Ἄμα εἰσαστε σεῖς εὐχαριστημένοι, εἶμαι κι' ἐγὼ Ἐλᾶτε μέσα νὰ φᾶτε στὸ τραπέζι. Ἔχω *βράσει πατάτες.*

Ὅταν ἡ παραμάνα πῆγε στὴν κουζίνα νὰ σερβίρει τὶς πατάτες, τὰ παιδιὰ κοιταχτήκανε, μεταξύ τους, μὲ ἀπορία.

Ἄλλαξε, λοιπόν, τόσο πολὺ ἡ παραμάνα τους, ποὺ δὲν ἐνδιαφερότανε πιὰ καθόλου ἂν τά παιδιὰ εἶχανε λείψει 24 ὧρες, — ὁλόκληρη νύχτα — χωρὶς νὰ τοὺς γυρέψει καμμιὰ ἐξήγηση ;

Μὰ ὁ Ψάμμεντ ἔβγαλε τὸ κεφάλι του ἀπὸ τὸ καλάθι καὶ εἶπε :

— Δὲν καταλαβαίνετε, λοιπόν ; Δὲν πέρασε στὸ μεταξὺ οὔτε μιὰ στιγμὴ ἀπὸ τὴν ὥρα ποὺ περάσατε τὴν ἀψῖδα καὶ βρεθήκατε στὸ παρελθὸν ὡς τὴν ὥρα ποὺ ξαναγυρίσατε πίσω. Ἀκόμα δὲν ἔγινε **αὔριο !**

— Τώρα λοιπὸν εἶναι . . . **χτές** ; ρώτησαν τά παιδιά.

—Ὄχι ! Εἶναι **σήμερα**, ὅπως ἦταν δηλαδή. Δὲν πρέπει νὰ μπερδεύετε τὸ **παρόν**, μὲ τὸ **παρελθόν**, καὶ νὰ κόβετε λίγο ἀπὸ τὸ ἕνα γιὰ νὰ τὸ προσθέτετε στὸ ἄλλο.

—Ὥστε ὅλη ἐκείνη ἡ περιπέτεια, δὲν κράτησε πάρα πάνω ἀπὸ μιὰ στιγμή ;

—Ἐκεῖνο ποὺ ξέρω, εἶπε ὁ Ψάμμεντ, εἶναι πῶς δὲν ἀπασχόλησε καθόλου ὥρα ἀπὸ τὸ Παρόν.

Τὸ βράδυ, ἡ Ἀνθέα ἔπεισε τὴ Βεατρίκη, τὴν ὑπηρέτρια τοῦ σπητιοῦ, νὰνεβάσει μόνη της τὸ φαγητὸ τοῦ σοφοῦ.

(Ἀκολουθεῖ) ΒΕΤΑ ΠΕΖΟΠΟΥΛΟΥ

THEODOR STROM

Η ΠΟΛΙΤΕΙΑ

Σὲ γκρὶ γιαλό, σὲ γκρίζο ἀραξοβόλι
ἀπὸ καιροὺς κείτεται ἡ πόλη·
τὶς στέγες καταχνιὰ βαρειὰ σκεπάζει
καὶ μέσα ἀπ' τὴ σιγὴ ὁ γιαλὸς παφλάζει
μονότονα γύρω ἀπ' τὴν πόλη.

Δάσος δὲ θροεῖ, δὲν κελαϊδεῖ τὸ *Μάη*
πουλί· ἄπαυτα ποτέ· μόνο στὸ κρύο
τῆς χινοπωρινῆς νυχτιᾶς περνάει
ἡ ἀγριόχηνα μ' ἄγριες κρωξιὲς καὶ πάει
καὶ στὸ γιαλὸ ἀναπνέει μόνο τὸ βρύο.

Μὰ ἡ καρδιά μου ὅλη ἀπάνω σου κονέβει
γλάρος, παραθαλάσσια γκρίζα πόλη·
ἀπάνω σου ἡ γοητεία ἡ νέα γαληνεύει
μειδιώντας μυστικά, ὦ ἀραξοβόλι
γκρίζο, ὦ παραθαλάσσια γκρίζα πόλη.

Μεταφρ. ΑΡΗΣ ΔΙΚΤΑΙΟΣ

Η ΦΑΣΟΛΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Σὰν τὴν πῆρε ἐκεῖνος τὴν κότα στὰ χέρια του, εἶπε ἀμέσως «Οὔρ κοπανάκι μου» καὶ ὁ κόπανος βρέθηκε στὰ χέρια τοῦ παιδιοῦ.

Ὁ παπουτσῆς ὅμως ἔμεινε τρεῖς μέρες στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ γιατρευτεῖ ἀπὸ τὸ ξύλο τοῦ κόπανου.

Σὰν πῆρε τὸ παιδὶ τὴν κότα, πάει ἴσια στὸ βασιλιά.

Οἱ στρατιῶτες ἐπειδὴ φοβήθηκαν μήπως καταδικαστοῦν σὰν τὴν ἄλλη φορά, τὸν ἀφήσανε καὶ μπῆκε μέσα.

Σὰν ἔφτασε στὴν κάμαρα ποὺ ἦταν ὁ Βασιλιᾶς, πῆγε μπροστά του καὶ τοῦ εἶπε :

— Βασιλέα μου πολυχρονεμένε μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσεις τὸ τουβαλίθι ποὺ πῆρες τὴν ἡμέρα ποὺ ἔφαγες σπίτι μου.

— Εἶσαι στὰ καλά σου. τοῦ λέει ὁ Βασιλιᾶς, ἐγὼ ὁ Βασιλιᾶς νὰ φάω σπίτι σου καὶ νὰ κατεδεχτῶ νὰ σοῦ πάρω τὸ τουβαλίθι ;

— Βασιλέα μου, σὲ παρακαλῶ νὰ μοῦ δώσεις τὸ τουβαλίθι μὲ τὸ καλό, γιὰ νὰ μὴν τὸ πάρω μὲ τὸ κακό. Καὶ αὐτὰ ποὺ λές, πῶς δὲν ἔφαγες σπίτι μου, σ' ἐμένα νὰ μὴν τὰ λές.

— Βρὲ σ' ἐμένα τὸ Βασιλιᾶ μιλᾶς ἔτσι ; Στάσου τώρα νὰ φωνάξω τοὺς στρατιῶτες μου καὶ νὰ ἰδεῖς τὸ καλὸ καὶ τὸ κακό.

— Χμ, λέει τὸ παιδί, τώρα θὰ τὸ ἰδεῖς καὶ σύ.

Λέει λοιπὸν «Βούρ, κοπανάκι μου» καὶ ἀμέσως ὁ κόπανος ἔκανε τὸν Βασιλιὰ νὰ κυλιέται χάμω σὰν δαιμονισμένος.

—Ἀμάν, ἔλεγε, θὰ σοῦ δώσω χίλια φλουριά, νὰ πάψεις αὐτὸ τὸ διάβολο.

— Βασιλέα μου, δὲν ἤρθα γιὰ φλουριά, ἀλλὰ γιὰ τὸ τουβαλίθι. Ἢ θὰ μοῦ τὸ δώσεις ἢ ὁ κόπανος δὲν παύει.

— Μπρὲ νὰ σοῦ δώσω ὅσα φλουριὰ θέλεις πάρε τὸν κόπανό σου.

— Τὰ φλουριά σου κράτα τα καὶ δός μου τὸ τουβαλίθι μου.

Κούτσα κούτσα ὁ κακομοίρης ὁ Βασιλιᾶς πῆγε ὡς τὸ ντουλάπι ποὺ εἶχε τὸ τουβαλίθι καὶ τὸ ἔδωσε τοῦ παιδιοῦ.

Τότε ἐκεῖνο εἶπε «Οὔρ, κοπανάκι μου» πῆρε τὸν κόπανο κι' ἔφυγε γρήγορα-γρήγορα μπᾶς καὶ φωνάξει ὁ Βασιλιᾶς τοὺς στρατιῶτες καὶ τὸν τσακώσουν. Ἐκεῖνος ὅμως ὁ κακομοίρης, μόλις ἔπαψε ὁ κόπανος ἔπεσε ξερὸς χάμω καὶ σὰν ἤρθαν καὶ τὸν σηκώσανε καὶ τὸν βάλανε στὸ κρεββάτι, δὲν εἶπε τίποτα ἀπὸ τὸ φόβο του μήπως ξαναΐδεῖ τὸν κόπανο.

Τὸ παιδὶ ὅμως πῆγε σπίτι του μὲ τὰ πράγματά του ὅλα κι' ἐπέρασε ζωὴ χαρισάμενη. Ψέμματα κι' ἀλήθεια ἔτσ' εἶν' τὰ παραμύθια.

ΚΙΜΩΝ ΑΛΚΙΔΗΣ

ΤΟ ΣΥΝΘΗΜΑ

(ΔΡΑΜΑΤΑΚΙ ΣΕ ΤΡΕΙΣ ΕΙΚΟΝΕΣ)

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

Τὸ κορίτσι. Μιλᾶτε σιγά.. Ὁ τόπος δὲν ξεκαθάρισε ἀκόμα...

Λοχαγὸς (σιγότερα). Πετρῆ, σκέψου... σκέψου καλά... πρὶν δεχτεῖς. Θὰ τραβήξεις κινδύνους, κινδύνους μεγάλους... Πρέπει νὰ φύγεις τώρα, τώρα μὲς στὴ νύχτα... (κλείνει τὸ παράθυρο, προχωρεῖ στὸ μέσον τῆς σκηνῆς). Στὴ νύχνα τὴ βαθειά...

Τ' ἀγόρι. Ἔχει φεγγάρι...

Λοχαγός. Τὸ φεγγάρι εἶναι προδοτικό Δὲν ὠφελεῖ στὸν πόλεμο ..

Τὸ παιδί. Ὄχι τὸ δικό μας... (γελάει).

Λοχαγός. Θὰ περάσεις ἕνα μέτρο χιόνι...

Τ' ἀγόρι. Μήπως θἄναι ἡ πρώτη φορά;.. Πάντα τ' ἀψῆφισα τὸ χιόνι...

Λοχαγός. Ἔχει φαράγγια ὁ δρόμος, ρεματιές, γκρεμνούς, ἀγρίμια.

Τ' ἀγόρι. Τ' ἀγρίμια δὲν εἶναι πιὸ αἱμοβόρα ἀπ' τοὺς ἀνθρώπους.

Λοχαγός. Ἔχουμε ἀκόμα τὴν ὑποψία πὼς πρὶν ἀπ' τὸ λόφο μισὴ ὥρα δρόμο ἀπὸ δῶ, ὑπάρχει ἐχθρικὸς καταυλισμός...

Τ' ἀγόρι. Νὰ δὰ ἡ ὥρα νὰ μὴν μπορῶ νὰ ξεγελάσω τοὺς ἐχθρούς. Εἶμαι γιὸς τοῦ κυρ-Στρατῆ. Ἔχω *δύναμη ἐγώ...* Πέστε μου τὸ σύνθημα νὰ φύγω... Ὁ καιρὸς βιάζει...

Λοχαγὸς (σὰν μόλις νὰ τὸ θυμήθηκε). Τὸ σύνθημα ;.. Ναὶ βέβαιά πρέπει νὰ σοῦ πῶ τὸ σύνθημα... (κοιτάζει τὴ μικρή)...

Τὸ κορίτσι. Δειλιάζετε... Φοβᾶστε γιὰ μένα... Μ' ἀφοῦ ὁρκίστηκα ; Θὰ μποροῦσα νὰ φύγω... νὰ μὴν τ' ἀκούσω... Μὰ πρέπει νὰ τὸ ξέρω... Ἂν χρειαστεῖ νὰ πάω νὰ βρῶ τὸν ἀδερφό μου ;.. Ὁρκίστηκα...

Καὶ τὰ δυὸ παιδιὰ (μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα μπροστὰ στὴν Εἰκόνα). Ὁρκιζόμαστε νὰ μὴν ποῦμε σὲ κανένα τὸ Σύνθημα, ποὺ ἀπ' αὐτὸ κρέμεται ἡ Τιμὴ κι' ἡ Δόξα τῆς Πατρίδας...

Λοχαγὸς (τὰ τραβάει στὴ γωνιά. Τ' ἀγκαλιάζει καὶ τὰ δυό. Πνιχτά). Παιδιά μου... Προσοχή... Τὸ Σύνθημα *Ἀετός...* Τὸ παρασύνθημα... *Ἱέραξ,* (στὸν Πετρῆ). Θὰ πᾶς τὴ διαταγή... Θὰ ζητήσεις τὸν ἀρχηγὸ τῆς Διμοιρίας... νὰ σ' ὁδηγήσει στὸν Συνταγματάρχη... Μόνο σ' αὐτὸν πρέπει νὰ τὴ δώσεις... Θὰ τοῦ πεῖς πὼς σὲ στέλνει ὁ λοχαγὸς Δημόπουλος. Θὰ μείνεις ἐκεῖ ὡς τὴν αὐγή... Κι' αὔριο πουρνὸ - πουρνὸ θὰ γυρίσεις...

Τ' ἀγόρι. Ἂν προκάνω θἄρθω ἀπόψε.

Λοχαγός. Δὲν σὲ παίρνει ἡ ὥρα, εἶναι μακρυά.

Τ' ἀγόρι. Ἔχω γερὰ ποδάρια...

Λοχαγός. Εἶναι νύχτα... Τὸ χιόνι πάει ὡς τὸ γόνατο... Τὸ φεγγάρι θὰ δύσει... Μόνο ποὺ ἡ βραδυὰ μοιάζει ἥσυχη, ἀκόμα ἔχει κατακάτση κι' ὁ ἀγέρας.

Τ' ἀγόρι. Δῶστε μου τὸ χαρτὶ θὰ φύγω ἀμέσως. (Στὴ Θυμιώ) : Ἄϊντε... φέρε μου τὸ ταμπάρο. Τὴν κουκούλα... Τὸ πιστόλι...

Τὸ κορίτσι. Τρέχω... (φεύγει ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴ πόρτα).

ΣΚΗΝΗ Β'

Οἱ ἴδιοι χωρὶς τὸ κορίτσι.

Λοχαγὸς (βιαστικά). Ἄκου, ἄκου με-καλά· τώρα ποὺ λείπει. Ἂν, ὁ Θεὸς φυλάξοι, σὲ πιάσουν ἐξαφάνισε τὸ χαρτί. Σκίστο, κάψτο, φάτο μά... νὰ μὴν πέσει στὰ χέρια τους. Ἕνα σοῦ λέω «ἑτοιμάζεται μεγάλη ἐπίθεση... Δὲν πρέπει νὰ μάθουν τίποτα... *Ὅ,τι κι' ἂν συμβεῖ. Ἡ Πατρίδα πάνου ἀπὸ ὅλα.*

Τ' ἀγόρι. Εἶμαι ἠπειρώτης, ὁρκίστηκα. Δὲν προδίνει τὴν Πατρίδα του ὁ γιὸς τοῦ κυρ Στρατῆ.

Λοχαγός. Μικρούλη μου... Κι' εἶσαι μιὰ σταλιὰ παιδί... Κι' ὅμως νιώθω μιὰ τύψη. Θάπρεπε νὰ τὸ σκέφτεῖς .. νὰ ρωτήσεις τὴ μάνα σου... Τρέχεις σὲ κίνδυνο...

Τ' ἀγόρι. Δὲ θἄχε ἄξία ἡ ἀποστολή μου ἂν εἴτανε ἀκίνδυνη.

Λοχαγός. Εἶσαι τόσο μικρός. (Μικρὴ παύση). Μὰ ἔχεις ψυχὴ μεγάλη.

Τ' ἀγόρι (περήφανα). Δῶστε μου τὸ χαρτί. Δὲν θὰ τὸ μετανοιῶστε...

ΣΚΗΝΗ Γ'

Λοχαγός, τὰ δυὸ παιδιά. (Μπαίνει ἡ Θυμιώ).

Τὸ κορίτσι. Ἀκοῦτε τ' ἀηδονάκια... Λαλᾶνε... (Στὸν Πετρῆ). Νὰ πᾶρε... (Τοῦ δίνει ροῦχα).

Λοχαγός. Παιδιά μου, προσοχή... Μήτε λέξη... Σὲ κανένα... Δὲν εἶδα ... δὲν ξαίρω... δὲν ἄκουσα... Τσιμουδιά... σὲ κανένα... (ὁ Πετρῆς ἑτοιμάζεται ὅλη ὥρα) Θυμιώ... Λέξη ...Ὅτι κι' ἂν σοῦ ποῦν... μὴ δώσεις πίστη, μήτε ἀπάντηση....

(Ἀκολουθεῖ) ΛΙΛΑ ΚΑΡΑΚΑΛΟΥ ΚΑΡΑΝΙΚΟΛΑ

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

ΕΝΑΣ ΜΙΚΡΟΣΚΟΠΙΚΟΣ ΖΩΓΡΑΦΟΣ

Ζεῖ στὴν Ἐλβετία, ὀνομάζεται Χάνς Ἄντορφ, εἶναι ἡλικίας ἑντεκα χρονῶν κι' ἔχει . . . ζωγραφίσει ἑκατὸν δύο πίνακες ! Σᾶς φαίνεται ἀπίστευτο ; Ὁ μικρὸς Χάνς ἔδειξε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ταλέντο του ζωγραφίζοντας τὴ δασκάλα του τὴν ὥρα τοῦ μαθήματος. Πιάστηκε

. . . *ἐπ' αὐτοφώρῳ ἀπὸ τὴν ἴδια, ποὺ* ἀντὶ νὰ τὸν τιμωρήσει, τὸν πῆρε στὸ γραφεῖο τοῦ διευθυντοῦ καὶ ἐκεῖ ἔδειξε τὴν εἰκόνα της σ' ὅλους τοὺς δασκάλους. Ἐκεῖνοι ἔμειναν κατάπληκτοι μπρὸς στὴν ἐπιτυχία τοῦ σκίτσου καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ τοὺς ζωγραφίσει καὶ ἐκείνους. Ἀπὸ τὴν ἡμέρα αὐτὴ ὁ Χάνς Ἄντορφ, ἔγινε διάσημος. Γιατὶ ἡ φήμη τοῦ μικροῦ καλλιτέχνη ἔφτασε ὡς τ' αὐτιὰ τοῦ μεγάλου Ἐλβετοῦ δασκάλου τῆς ζωγραφικῆς, Ἔντορ Πάβελ, ὁ ὁποῖος ζήτησε νὰ τὸν γνωρίσει. Ὁ Πάβελ, ἔμεινε ἐνθουσιασμένος ἀπὸ τὰ ἔργα *του καὶ δίχως νὰ διστάσει ἔγραψε* ἕνα ἄρθρο στὸν «Ταχυδρόμο» ὅπου λίγο πολὺ τὸν ἔβαζε νὰ σταθεῖ πλάϊ στὸ Μουρίλλο καὶ τὸ Μιχαὴλ Ἄγγελο !

Ἡ ἀλήθεια εἶναι ὅτι μιὰ ἔκθεση ζωγραφικῆς ποὺ ἔκανε ὁ Χάνς Ἄντορφ στὸ Ἄσυλο Καλλιτεχνῶν τῆς Ἐλβετίας, μὲ ἔργα ἐμπνευσμένα ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὶς ὠμότητες τῶν Γερμανῶν, ἔγιναν ἀνάπαστα. Ἀκόμα καὶ αὐτὴ ἡ Ἐλβετικὴ Κυβέρνηση ἀγόρασε ἑντεκα πίνακες — ὅσα εἶναι καὶ τὰ χρόνια του — μὲ πολλὲς χιλιάδες φράγκα.

ΘΘ

ΕΝΑΣ ΠΕΡΙΦΗΜΟΣ ΘΙΑΣΟΣ

Ὅλες οἱ φρεκλάμες τῶν ἐφημερίδων τῆς Γαλλίας, ἀναγγέλλανε τὴν περασμένη ἑβδομάδα ὅτι τὸ θέατρο «Σουὰρ» εἶχε ἀγκαζάρει ἕναν περίφημο Ἰρλανδικὸ θίασο παιδιῶν ποὺ θὰ ἔδινε τρεῖς παραστάσεις μὲ ἔργα τοῦ Σαίξπηρ : Βασιλιᾶ Λὴρ—Χειμωνιάτικο παραμύθι—Λαίδη Μάκβεθ.

Ὁ κόσμος ἀγόραζε σὰν τρελλός, πολλὲς μέρες πρίν, εἰσιτήρια καὶ μέσα σὲ μιὰ ἑβδομάδα δὲν ὑπῆρχε οὔτε ἕνα. Γιατὶ τὰ τρία αὐτὰ ἔργα εἶναι ἀπὸ τὰ δυσκολώτερα τοῦ Σαίξπηρ καὶ ἡ ἑρμηνεία τους ἀκόμα ἀποτελεῖ καὶ γιὰ δοκιμασμένους ἠθοποιοὺς ἀληθινὸ κατόρθωμα. Ἀκοῦστε λοιπὸν τὴν κριτικὴ μιᾶς ἐφημερίδας : «Εἶναι καταπληκτικὴ ἡ ἐπιτυχία τοῦ «Βασιλιᾶ Λὴρ». Ὁ μικροσκοπικὸς ἠθοποιὸς Χάρεν Φίνσα, ὑπῆρξε ὁ ἰδανικώτερος τύπος ποὺ εἶδε ποτὲ Γαλλικὴ σκηνή. Ἀκοῦστε καὶ τὸ τέλος τῆς ἱστορίας. Νὰ τί γράφει μιὰ ἄλλη : «Ὡραῖο παιδί ὁ. . . ἑξηκοντούτης κύριος Χάρεκ Φίνσα, στὸ ρόλο τοῦ Λὴρ ! Ἡ ἑβδομηνταπενταέτια . . . μικρούλα Ἔνυ Ντάρ, ἄφθαστη σὰ λαίδη Μάκβεθ ! Τέλος πάντων, εἶναι τρομερὰ τὰ παιδιὰ ποὺ πλησιάζουν . . . τὰ ἑκατό ! Ἔχουν ταλέντο, πεῖρα καὶ . . .νειάτα !»

Τί συνέβαινε λοιπόν ; Ἀπλούστατα, ὁ παιδικὸς αὐτὸς θίασος ἀπαρτιζόταν «ἀπὸ δεκαεφτὰ περίφημους νάνους τῆς Ἰρλανδίας, ποὺ ἀποφάσισαν νὰ παίξουν

Σαίξπηρ. «Τὸ νὰ παίξεις τὸ ρόλο τοῦ Βασιλιᾶ Λὴρ δὲν εἶναι καὶ τόσο σπουδαῖο πρᾶγμα. Τὸ νὰ παίξεις ὅμως τὸ ρόλο «παιδιοῦ» εἶναι δυσκολώτατο καὶ κανένας μεγάλος στὴν ἡλικία ἠθοποιὸς δὲν τὰ κατάφερε μέχρι σήμερα» γράφει ἕνας ἔξυπνος κριτικός. Καὶ δὲν ἔχει ἄδικο.

ΘΘ

ΓΙΑΤΡΟΙ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

Φέτος ἡ Ἰατρικὴ Σχολὴ τοῦ Λονδίνου, ἔβγαλε καὶ διακόσιους γιατροὺς. . . λουλουδιῶν ! Τί εἶναι πάλι αὐτοὶ θὰ ρωτήσετε. Λοιπόν, παιδιά μου, οἱ γιατροὶ τῶν λουλουδιῶν εἶναι ἀκριβῶς ὅπως καὶ οἱ ἄλλοι γιατροί, οἱ παθολόγοι, *οἱ νευρολόγοι, οἱ φυματολόγοι,* σπουδάζουν τὰ ἴδια πράματα μ' αὐτοὺς καὶ κάνουν ἑφτὰ χρόνια στὸ Πανεπιστήμιο γιὰ νὰ πάρουν τὸ δίπλωμά τους. Ἀπὸ πρὶν τὸν πόλεμο ἀκόμα, ὁ περίφημος Ἄγγλος φυσιοδίφης σὲρ Ἄρτζιμπαλτ Γουῶκερ, εἶπε πὼς τὰ λουλούδια ἔχουν ὀργανισμὸ καθ' ὅλα ὅμοιο μὲ τὸν ἀνθρώπινο, ὅτι συναχώνονται, πλευριτώνουν, παθαίνουν φυματίωση, κάνουν. . . αἱμοπτύσεις καὶ ὅτι ἡ νοσηλεία τους πρέπει νὰ γίνεται ὅπως γίνεται ἀκριβῶς καὶ στὸν ἄνθρωπο. Δηλαδὴ χρειάζονται ἐνέσεις, ἐντριβές . . . σταθοσκοπήσεις, ποδόλουτρα, ἀσπιρίνες καὶ . . . χάπια ! Μὲ ἑκατοντάδες πειράματα ποὺ ἔκανε πάνω σὲ διάφορα λουλούδια καὶ μπροστὰ σὲ σοβαροὺς ἐπιστήμονες, ὁ Γουῶκερ, ἀπόδειξε τὴν ἀλήθεια τῶν πειραμάτων του. Ἔπειτα ἀπ' αὐτὸ ; ἡ Ἀγγλικὴ κυβέρνηση δημι-

ούργησε ἀμέσως σχολὴ «Γιατρῶν λουλουδιῶν» καὶ τὴν ἔδρα της τὴν πῆρε ὁ σὲρ Ἄρτζιμπαλντ Γουῶκερ, ποὺ μαζὶ μὲ τοὺς μαθητές του κάνει θαύματα.

ΘΘ

ΤΡΑΙΝΟ ΜΙΑ ΦΟΡΑ !

Στὰ πανύψηλα βουνὰ τῆς Καλλιφόρνιας ὑπάρχει ἕνο τραῖνο μ' ἕνα βαγόνι, ποὺ δὲ φεύγει ἂν δὲν τό. . . σπρώξεις μὲ τὰ χέρια σου ! Γελᾶτε ; Κι' ὅμως δὲν ὑπάρχει κάτοικος τοῦ Καοντρίλλιο, μικρὸς καὶ μεγάλος, ποὺ νὰ μὴν ἔσπρωξε, ἔστω καὶ μιὰ φορὰ τὸ βαγόνι αὐτό. Τὸ τραῖνο αὐτὸ ἔχει σταθμὸ τὸ Καοντρίλλιο καὶ κάνει κάθε πρωῒ καὶ κάθε βράδυ τὴ συγκοινωνία τοῦ Ντονάνι, δηλοδὴ δεκαέξη ὁλόκληρα *χιλιόμετρα. Ἀλλὰ ἀπὸ τὸ Καοντρίλλιο* ὡς τὸ Ντουάνι, ὁ δρόμος εἶναι ἐξαιρετικὰ κατηφορικὸς καὶ τὸ βαγόνι κάνει ὁλομόναχο αὐτὴ τὴ διαδρομὴ περνώντας ἀνάμεσα ἀπὸ χαράδρες καὶ ποτάμια. Τὸ σπουδαιότερο εἶναι νὰ ξεκινήσει. Γιατὶ τὸ σημεῖο ποὺ βρίσκεται ὁ σταθμὸς τὸ ἔδαφος εἶναι ἐντελῶς ἴσιο, κάπου διακόσια μέτρα. Γιὰ νὰ φτάσει λοιπὸν στὴν κατηφοριὰ χρειάζεται νὰ τὸ σπρώξουν οἱ. . . ἐπιβάτες ! Μετά, ὅλα πᾶνε καλά. Θὰ ἐρωτήσετε ὅμως, πῶς ἐπιστρέφει ἀφοῦ ἡ κατηφοριὰ στὸν ἐρχομὸ γίνεται ἀνηφοριά ; Αὐτὸ πάλι εἶ-

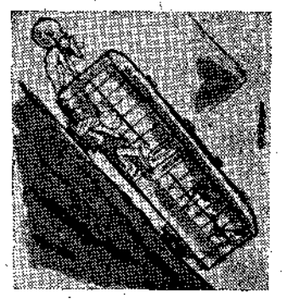

ναι πολὺ ἁπλό. Τὸ τραινάκι μόλις φτάσει στὸ Ντουάνι, ἀντὶ νὰ γυρίσει πίσω ἐξακολουθεῖ τὸ δρόμο του—κατηφοριὰ πάλι—ἀκολουθώντας μιὰ κυκλικὴ γραμμὴ ποὺ φτάνει ὡς τὸ Καοντρίλλιο. Δηλαδὴ τὸ βαγόνι αὐτὸ κάνει συνεχῶς ἕναν κύκλο ποὺ εἶναι ὅλο κατηφοριά. Τί ὡραῖα θὰ ἦταν στ' ἀλήθεια.

Ο ΡΕΠΟΡΤΕΡ

ΕΚΔΡΟΜΙΚΑ ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ

ΣΑΡΩΝΙΚΟΣ

Ὅταν ἀπὸ τὸ Ρολόϊ τοῦ Πειραιᾶ παίρνετε τὸ βαποράκι γιὰ νὰ πᾶτε στὴ Σαλαμίνα ἢ στὴν Αἴγινα, στὰ Μέθανα ἢ στὸν Πόρο, ὅταν πετάγεστε μὲ τ' αὐτοκίνητο ὡς τὸ Μεγάλο Πεῦκο καὶ περνᾶτε μὲ τὴ ψαρόβαρκα στὸ Μοναστήρι τῆς Φανερωμένης, ὅταν κατεβαίνετε στὸ Φάληρο γιὰ τὴ ρωμαντικὴ σας βαρκάδα ἢ στὴ Βουλιαγμένη γιὰ λίγη δροσιά, ὅταν στεκώσαστε ἀνάμεσα στὶς κολῶνες στὸ Σούνιο, κολώνα καὶ σεῖς ἀπὸ τὸ θαυμασμὸ καὶ τὴν κατάπληξη, γιὰ τὴ σπατάλη ποὺ γίνεται σὲ χρυσάφι κι' ἀσήμι μέρα νύχτα, ἀνάμεσα οὐρανοῦ καὶ θάλασσας, ὅταν ἀπὸ τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου ἀντικρύζετε τὴν ἀκινησία τῆς θάλασσας ποὺ ἑνώνει τὸ χαριτωμένο νησάκι τοῦ Σφαίρου μὲ τὴν Πελοπόννησο, ἢ ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ ναοῦ τοῦ Ποσειδῶνα τῆς Καλαυρίας, θαυμάζετε τὶς λεπτοδουλεμένες ταντέλλες τῆς ἀκρογιαλιᾶς, ὅταν τέλος λικνίζεστε ἀπὸ τὴν πεισματάρα αὐτὴ θάλασσα, ἢ σᾶς νανουρίζει τὸ κυματάκι της σὲ κάποιαν ἀκρογιαλιά της. στοιχηματίζω πὼς δὲν θὰ σκεφτήκατε ποτὲ τὴν ἱστορία της, πὼς δὲ θ' ἀναρωτηθήκατε ποτὲ γιὰ τ' ὄνομα τοῦ κόλπου ποὺ σχηματίζει.

Πῶς ὅμως θέλετε νὰ σκεφτεῖ κανεὶς ἱστορίες κι' ὀνόματα μπροστὰ στὸν ὀπταστασμὸ ποὺ ὀργιάζει γύρω του, κι' ὅταν τὰ μάτια μόνο λειτουργοῦν ἀνοίγοντας διάπλατα, λὲς καὶ θέλουν, μικροσκοπικὲς κι' αὐτὰ φωτογραφικὲς μηχανὲς ν' ἀποθανατίσουν τὶς ξωτικὲς εἰκόνες ποὺ ἀντικρύζουν ; Πῶς θέλετε νὰ σκεφτεῖ κανεὶς ἱστορίες κι' ὀνόματα μέσα στὸ ψυχικὸ λαχάνιασμα ποὺ δοκιμάζει προσπαθώντας νὰ παρακολουθήσει τὴ μαγικὴ αὐτὴ ἐναλλαγὴ ἐντυπώσεων καὶ εἰκόνων ; Καὶ ὅμως ἔχει καὶ ὁ Σαρωνικὸς—γιατὶ γι' αὐτὸν πρόκειται—τὴν ἱστορία του, μιὰ ἱστορία τὸ ἴδιο παραμυθένια καὶ γοητευτικὴ ὅπως εἶναι κι' ἡ ὄψι του, τὸν ὄρθρο, τὰ μεσημέρια του, τὰ σούρουπα καὶ τὶς νύχτες ! . .

Μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, χιλιάδες χρόνια τώρα, σὲ μιὰ γωνιὰ τῆς θάλασσας αὐτῆς, ἴσως τὴν ὀμορφότερη καὶ πιὸ μαγευτική, ἀπέναντι ἀπὸ τὴν Ἀρχαία Σφαιρία, μισὴ ὥρα πέρ' ἀπὸ τὸ Γαλατὰ κι' ἔξω ἀπὸ τὸ σημερινὸ χωριὸ Δαμαλά, πρὸς τὸ βορειοδυτικό του μέρος, ἤτανε χτισμένη μέσα σὲ μιὰ πεδιάδα ἡ περίφημη κι' εὐτυχισμένη Τροιζήνα.

Ἡ πολιτεία αὐτή, πασίγνωστη στὰ χρόνια τῆς, στάθηκε ἡ πατρίδα τοῦ ξακουστοῦ γιὰ τοὺς ἄθλους του Θησέα. Πρῶτος βασιλιᾶς στὴν εὐτυχισμένη αὐτὴ καὶ πλούσια πολιτεία, στάθηκε ὁ Ὥρος ποὺ μὲ τ' ὄνομά του βαφτίστηκε κι' ἡ πολιτεία του Ὡραία. Ὅμως ὅλα περνοῦν στὸν κόσμο τοῦτο δυστυχῶς. Κι' ὁ σκληρὸς αὐτὸς νόμος—ὅπως ὅλοι δὰ οἱ

νόμοι τῆς φύσεως—δὲν γνωρίζει καμμιὰ ἐξαίρεση, οὔτε κι' ὅταν πρόκειται γιὰ μεγιστᾶνες καὶ βασιλεῖς.

Ἔτσι πέθανε κάποτε κι' ὁ Ὥρος καὶ τὸν διαδέχτηκε ὁ Ἄλθηπος, κι' αὐτὸν πάλιν ὁ Σάρων. «Μετὰ δὲ Ἄλθηπον Σάρων ἐβασίλευσεν». Ὁ Σάρων λοιπὸν βασιλιᾶς καλὸς κι' ἀγαπητὸς ἀπὸ τὸ λαό του, εἶχε σὰν ὅλους τοὺς ἀνθρώπους κι' αὐτὸς τὸ πάθος του, νὰ τρελλαίνεται γιὰ τὸ κυνήγι. Μιὰ μέρα λοιπόν, ἐκεῖ ποὺ τριγύριζε στὰ δουνὰ τῆς Ἀδέρας, σκεπασμένα ἀπὸ ψηλὰ καὶ πυκνότατα δάση καὶ ἄφθονα τρεχούμενα νερά, νὰ καὶ πετάγεται μπροστά του μιὰ λαφίνα. Βρισκότανε κοντὰ σ' ἕνα ναὸ τῆς Ἀρτέμιδας κατὰ τὸ σημερινὸ νὰ ποῦμε Δεμονοδάσος. Ὁ Σάρων ἤτανε ἄριστος κυνηγός. Μὰ κι' ἡ Λαφίνα καλὴ στὰ πόδια. Κι' ἔτσι μπρὸς ἡ Λαφίνα πίσω ὁ Σάρων, ἄρχισε ἕνα τρελλὸ κυνηγητὸ ποὺ κατέληξε στὴν ἀκτή. Ἐκεῖ τὸ ζῶο ἀποκλεισμένο ἀπὸ τὸ διώκτη του καὶ θέλοντας ὅπως δήποτε νὰ τοῦ ξεφύγει, πέφτει στὴ θάλασσα κι' ἀρχίζει νὰ κολυμπᾶ. Δὲ χάνει τότε καιρὸ κι' ὁ Βασιλιᾶς. Μπρὸς ἡ Λαφίνα πάλι πίσω αὐτός, ἀνοίχτηκαν κι' οἱ δυὸ στὸ πέλαγος χωρὶς νὰ τὸ καταλάβουν.

Μὰ κι' ἡ θάλασσα ποὺ τὴ χαρακτηρίζει κι' αὐτὴ μιὰ κάποια ἀστάθεια, ἐνῶ ἤτανε γαληνεμένη καὶ ἤρεμη, λὲς καὶ κοιμώτανε, ἄρχισε ξαφνικὰ ν' ἀνησυχεῖ. Ἴσως νὰ τῆς ἔδωσε στὰ νεῦρα καὶ τὸ κυνήγι. Ἀνακλαδίστηκε λοιπὸν νωχελικά, συνοφρυώθηκε καὶ γεμάτη θυμὸ ποὺ τόλμησαν, ἔστω καὶ βασιλιάδες, νὰ τὴν ἐνοχλήσουν, σήκωσε βουνὰ τὰ κύματά της καὶ—συνηθισμένη ἱστορία—κατάπιε τὸν ἄμοιρο Βασιλιᾶ.

Γιὰ τὴ Λαφίνα δὲν μᾶς λέει τίποτα τὸ παραμύθι. Ἴσως νὰ σώθηκε αὐτή. Ἴσως καὶ ν' ἀκολούθησε τὸ διώκτη της στὸν ὄγρό του τὸν τάφο. Ποιὸς ξέρει ! . . Αὐτὰ ὅλα γίνηκαν μιὰ φορὰ κι' ἕναν καιρό, κι' ἔχουνε περάσει ἀπὸ τότες τόσα χρόνια . . .

*

Ἔτσι μὲ τὸν πνιγμὸ τοῦ Σάρωνα, τὸ μέρος αὐτὸ τῆς θάλασσας ποὺ ἁπλώνεται ἀνάμεσα στὸ Σούνιο καὶ στὸ Σκύλαιο τῆς Πελοποννήσου, ὀνομάστηκε Σαρωνικὸς κόλπος.

Μέσα στὸν κόλπο αὐτὸ μὲ τὶς χίλιες δυὸ γραφικότητες, βρίσκεται ἡ Αἴγινα, τὸ Ἀγκίστρι κι' ὁ Πόρος, καθὼς κι' ἕνα πλῆθος ἀπὸ μικρὰ νησιὰ ποὺ μᾶς δδηγοῦν πρὸς τὴ . . . μεγάλη Σαλαμίνα !

Αὐτὴ εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ Σαρωνικοῦ, ποὺ δὲν εἶναι παρὰ μιὰ θάλασσα κι' αὐτός, ὅπως ὅλες οἱ ἄλλες.

«Θάλασσα λεβεντοπνίχτρα,
Θάλασσα φαρμακερὴ
ὅπου κάνει τὸ νησί μας
πάντα μαῦρα νὰ φορεῖ ! . . »

ΔΙΟΝ. Α. ΤΡΟΒΑΣ

(Ἀπὸ τὸ βιβλίο του «Στὴν Πατρίδα τοῦ Καμπούρογλου»)

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ ΕΧΘΡΟΣ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ L. LAMBRY

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

— Μὰ μοῦ φαίνεται παράξενο. Ἐδῶ μέσα θὰ γράψω ὅλη μας τὴν περιπέτεια καὶ σὺ θὰ σημειώσεις ποῦ ἀκριβῶς βρίσκεται αἰχμάλωτο τὸ καράβι μας.

— Μὰ πῶς θὰ τὸ στείλουμε Ἀννούλα; ἔκανε ἀπαρηγόρητο τὸ ἀγόρι ἀπὸ τὰ λόγια τῆς φίλης του.

Τὸ κορίτσι ἄρχισε νὰ γελᾷ.

—Ἂν τὸ γράμμα μου δὲ θὰ φτάσει ἐκεῖ ποὺ τὸ προορίζω θὰ τὸ βρεῖ τουλάχιστον κάποιος ἄλλος ποὺ θὰ τὸ στείλει στὴ διεύθυνση ποὺ θὰ γράφουμε πάνω. Ἐσὺ ἔστειλες ἕνα σημείωμα μέσα σὲ μιὰ μποτίλια, ἐγὼ θὰ στείλω ἄλλο ἕνα.

—Ἂν εἶναι αὐτὸ ποὺ θέλεις νὰ κάνεις, τὴ διέκοψε ὁ Ντίκ, ἄδικος ὁ κόπος σου Ἀννούλα. Τὰ φύκια αὐτὰ ποὺ μᾶς τριγυρίζουν εἶναι τόσο πυκνὰ ποὺ οὔτε ἐλάχιστο ἴχνος νεροῦ δὲ φαίνεται ἀπὸ κάτω. Ἡ μποτίλια σου οὔτε κἂν θὰ φτάσει σ' ἑνὸς μέτρου βάθος.

— Αὐτὸ ποὺ ἔκανες ἐσὺ μὲ τὴ θάλασσα, θὰ τὸ κάνω ἐγὼ μὲ τὸν ἀέρα. Κι' ἂν τὸ πρῶτο σημείωμα δὲν ἔφθασε πουθενά, τὸ δεύτερο εἶμαι βέβαιη ὅτι κάπου θὰ φτάσει.

— Καὶ πῶς θὰ γίνει αὐτό;

— Μ' ἕνα μπαλλόνι!

Τὸ ἀγόρι χτύπησε τὸ μέτωπό του καὶ πετάχτηκε πάνω. Ἀγκάλιασε τὴ μικρή του φίλη καὶ τὴ σήκωσε ψηλά.

— Εἶσαι σπουδαία Ἀννούλα, τῆς εἶπε μέσα σὲ μιὰ πλημμύρα χαρᾶς. Ἡ ἰδέα σου εἶναι λαμπρή. Πῶς δὲν τὸ σκέφτηκα τόσες ὧρες!

— Αὐτὸ δείχνει πῶς καὶ τὰ κορίτσια ἔχουν καμμιὰ φορά. . .μυαλό! ἀποκρίθηκε μέσα σὲ δυνατά γέλια.

— Αὐτὸ τὸ ἔδειξες μὲ τὸ παραπάνω ἀγαπητὴ δεσποινίς Κοεκιντάδ! Στὸ Μπόστον εἴμουνα σὲ προσκοπικὴ ὁμάδα καὶ πολλὲς φορὲς κάναμε τέτοια μπαλλόνια στὶς ἐκδρομές. Ἀπὸ κεῖ τ' ἀμολλούσαμε καὶ τὰ βλέπαμε νὰ ὑψώνουνται σιγὰ-σιγὰ καὶ νὰ χάνουνται στὸν ὁρίζοντα.

—Ὥστε ξέρεις νὰ φτιάχνεις μπαλλόνια;

— Βεβαιότατα! Καὶ μάλιστα μὲ εἰδικὴ κατασκευή. Σὲ λίγο κιόλας θὰ βάλουμε μπροστὰ τὸ σχέδιο καὶ θὰ τὸ μελετήσουμε ὅσο μποροῦμε γιὰ νὰ μὴν κάνουμε κανένα λάθος.

Ἦταν ἕτοιμοι νὰ κάνουν ἕνα πρόχειρο σχεδιάγραμμα, ὅταν δυνατὲς φωνὲς ἀκουστήκανε ἀπ' τὴ γέφυρα ποὺ ζητοῦσαν βοήθεια. Ἦταν ἡ φωνὴ τῆς Λευκῆς. Χλωμὰ ἀπὸ φόβο τὰ παιδιὰ τὰ παράτησαν ὅλα κι' ἔτρεξαν πάνω γιὰ νὰ βροῦνε τὴ μικρή τους φίλη ποὺ κινδύνευε.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ V

ΤΟΚ... ΤΟΚ... ΤΟΚ...

Ὅταν φτάσανε στὴ γέφυρα βρεθήκανε μπροστὰ σ' ἕνα περίεργο καὶ ἀποκαρδιωτικὸ θέαμα. Ἡ Λευκὴ ἔτρεχε καὶ πίσω της ἕνα γουρουνάκι ποὺ τὴν εἶχε πιάσει ἀπὸ τὸ φόρεμα καὶ τὴν τραβοῦσε μ' ὅλη της τὴ δύναμη, ἐνῶ τὰ ἄλλα δυὸ τὴν τριγύριζαν καὶ δὲν τὴν ἄφηναν νὰ προχωρήσει. Ὁ Ντίκ τὴν ἅρπαξε στὰ χέρια του ἐλευθερώνοντάς την ἀπ' τὰ μικρὰ τετράποδα ποὺ γρυλλίζανε λυπημένα γιὰ τὸ ὡραῖο ποὺ εἶχανε χάσει.

— Δὲν μᾶς ὑποσχέθηκες πῶς δὲν θὰ βγεῖς στὸ κατάστρωμα; Τὴ μάλωσε γλυκὰ ἡ Ἀννούλα μόλις βρεθήκανε στὴν καμπίνα τους.

— Δὲ φταίω ἐγώ, δικαιολογήθηκε ἡ μικρή, ἄκουσα τίς κότες ποὺ κακαρίζανε καὶ νόμιζα πῶς γεννήσανε αὐγό.

— Καὶ γιατὶ ἄνοιξες τὸ κλουβὶ τῶν γουρουνιῶν;

—Ἤθελα νὰ πάρω τὴ γαβάθα τους ποὺ ἤτανε ἄδεια καὶ νὰ τοὺς βάλω φαΐ. Ὅμως ἐκεῖνα μὲ πήρανε ξωπίσω, μοῦ τραβοῦσανε τὸ φουστάνι καὶ γὼ φοβήθηκα. Ἄλλη φορὰ ὅμως δὲ θὰ τὸ ξανακάνω.

— Σὲ πιστεύω μωρό μου, τῆς εἶπε ἡ Ἀννούλα καὶ τὴ φίλησε. Δὲν πρέπει νὰ κάνουμε τοῦ κεφαλιοῦ μας γιατὶ καμμιὰ φορὰ κινδυνεύουμε ἄδικα τὴ ζωή μας.

—Ἔχεις δίκηο μαμὰ Ἀννούλα, ἔκανε τὸ κοριτσάκι, ἀπὸ τώρα καὶ στὸ ἑξῆς δὲν θὰ ἔχεις πιὰ κανένα παράπονο μαζί μου!

Ἡ μέρα πέρασε ἥσυχη, κουβεντιάζοντας καὶ παίζοντας ντόμινο.

— Τί συμβαίνει Ντίκ; Σελ. 173 στ. γ'.

Τὸ ἀπόγεμα ὁ Ντίκ ἔπιασε νὰ σκαρώσει ἕνα σχέδιο γιὰ τὸ μπαλλόνι ποὺ θὰ ἔστελναν τὸ γράμμα, ὅμως δὲν ἔμεινε εὐχαριστημένος ἀπὸ τὴν πρώτη αὐτὴ προσπάθεια καὶ ἑτοίμαζε ἕνα δεύτερο γιὰ τὴν ἄλλη μέρα. Στὸ μεταξὺ ἡ νύχτα ἔφθανε μὲ τὰ ἀπειλητικά της σκοτάδια καὶ τὴ μυστηριώδη σιωπή της. Τὸ ἀγόρι ἔκανε πολλὲς φορὲς τὸ γύρο τοῦ καραβιοῦ καὶ μελέτησε τὴν παραμικρὴ γωνία του μὲ κάθε λεπτομέρεια. Εἶδε ἕνα σπασμένο κατάρτι ποὺ εἶχε πέσει ἔξω ἀπὸ τὸ σκάφος καὶ τὸ μισὸ ἦταν στὸ κατάστρωμα ἐνῶ τὸ ὑπόλοιπο ἀκουμποῦσε σχεδὸν στὸ νερό. Ὁ Ντίκ δὲν ἔδωσε σημασία σ' αὐτό. Τὸ «Πράνσιγκ» ἦταν ἀκίνητο καὶ πρὸς τὸ παρὸν δὲν θὰ τοὺς χρειαζόταν αὐτὸ τὸ σπασμένο κατάρτι.

Ὅταν ὕστερα ἀπ' αὐτὴ τὴν ἐπιθεώρηση κατέβηκε στὴν καμπίνα του κι' ἔπεσε νὰ κοιμηθεῖ, ἔνοιωσε μιὰ παράξενη ἀνησυχία. Ἦταν βέβαια γενναῖο παιδί, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ κίνδυνος ποὺ κρεμόταν πάνω στὸ κεφάλι τους τὸν ἐξευνέριζε. Θὰ ἤθελε νὰ ξέρει μὲ ποιὸν εἶχε νὰ κάνει. Νὰ παλαίψῃ μ' ἕναν ἐχθρὸ γνωστὸ καλά, μὰ πῶς νὰ ὑπερασπίσει τὸν ἑαυτό του καὶ τὰ κορίτσια ἐνάντια σ' ἕναν ἀόρατο κίνδυνο; Παρ' ὅλ' αὐτὰ ἐνῶ σκεπτότανε πολλὰ καὶ φοβόταν περισσότερα, ἡ νύχτα πέρασε ἀρκετὰ καλὰ καὶ λιγώτερο ταραγμένη ἀπὸ τὴν προηγούμενη. Εἶχε ἀκούσει ὡστόσο τὸν περίεργο ἐκεῖνο κρότο. Ἀλλὰ ἢ θὰ εἶχε βαθειὰ ἀποκοιμηθεῖ ἢ γιατὶ ὁ ἐχθρός του εἶχε ἀλλάξει τακτική, ὁ θόρυβος δὲν ἦταν καὶ πολὺ δυνατός.

Χτυποῦσε ὅμως σὲ πολλὲς μερὲς καὶ ἀπανωτὲς φορές, μὲ τέτοιον τρόπο ποὺ σὲ ἔκανε νὰ ξεφωνίσεις ἀπὸ ἀγανάκτηση. Θὰ ἔλεγε κανένας ὅτι ὁ εἰσβολέας μελετοῦσε τὰ ἐμπόδια καὶ μελετοῦσε νὰ βρεῖ τὸ ἀδύνατο σημεῖο τοῦ καραβιοῦ γιὰ νὰ κατορθώσει νὰ κάνει αὐτὸ ποὺ ἐπιζητοῦσε.

Εὐτυχῶς αὐτὴ τὴ φορά, οἱ μικρές του φίλες δὲν εἶχαν ἀκούσει τίποτα καὶ τὸ ἀγόρι ἀπόφυγε νὰ μιλήσει γιὰ τοὺς φόβους του. Ὅταν τέλος ξημέρωσε καὶ σιγὰ-σιγὰ φώτιζε ὁ τόπος ἀπὸ ἕναν ἥλιο ἄρρωστο καὶ χλωμό, ὁ Ντίκ εἶχε γίνει τόσο φαιδρὸς ποὺ ἡ παραμικρὴ σκέψη δὲν πέρασε ἀπ' τὸ μυαλὸ τῶν κοριτσιῶν γιὰ τὶς ἀνησυχίες τοῦ συντρόφου τους. Ἴσα-ἴσα ποὺ νόμιζαν ὅτι ἡ ζωή τους ἔμπαινε σὲ μιὰ συνηθισμένη κατάσταση ἀναμονῆς.

Μιὰ ὁλόκληρη ἑβδομάδα πέρασε κι' ἡ Ἀννούλα ἔγραφε συνέχεια στὸ τετράδιο ποὺ ἀνειρευόταν νὰ στείλει στὸ ζωντανὸ Βασίλειο τῶν ἀνθρώπων. Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὁ Ντίκ, περνοῦσε τὶς ὧρες του νὰ κόβει καὶ νὰ ῥάβει σὲ μιὰ χοντρὴ καὶ πισσωμένη λινάτσα, τὸ σκέπασμα τοῦ μπαλλονιοῦ ποὺ θὰ εἰδοποιοῦσε πολὺ μακρυὰ πῶς τρεῖς ἄνθρωποι, τρία παιδιά, βρίσκουνται σὲ θανάσιμο κίνδυνο καὶ περιμένουν βοήθεια. Ἦταν ἕνα ζήτημα σπουδαῖο, τώρα μάλιστα ἀκόμα περισσότερο ποὺ ἕνας ἄγνωστος ἐχθρὸς τοὺς παραμόνευε καὶ μποροῦσε ἀπὸ στιγμὴ σὲ στιγμὴ νὰ τοὺς νικήσει.

Πραγματικά, ἂν οἱ μέρες κυλοῦσαν ἥσυχες, οἱ νύχτες ὅμως ἦταν ἀφάνταστα ταραγμένες. Ὁ περίεργος κρότος δὲν εἶχε σταματήσει. Ἀπεναντίας ὁλόενα καὶ μεγάλωνε, γινότανε πιὸ τρομαχτικός, πιὸ ἄγριος. Ἡ Ἀννούλα τὸν εἶχε ἀκούσει δυὸ φορὲς καὶ ὁ Ντίκ ἀναγκάστηκε νὰ κουδαλήσει δίπλα στὴν κουκέττα του τὸ μπαλτᾶ καὶ τὸ γεμᾶτο περίστροφο.

Εἶχανε περάσει δέκα μέρες ἀπὸ τότε ποὺ τὸ «Πράνσιγκ» εἶχε αἰχμαλωτισθεῖ στὴ νεκρὴ αὐτὴ ζώνη τῆς θάλασσας, ὅταν μιὰ νύχτα ποὺ ὁλόκληρη ἐκεῖν' ἡ περιφέρεια φωσφώριζε παράξενα, ὁ Ντίκ εἶδε κάτι μυστηριώδεις κυματισμοὺς μέσα στὴ σκοτεινὴ αὐτὴ βλάστηση τῶν φυκιῶν.

— Μὰ τί εἶναι αὐτό; ἀναρωτήθηκε ἔντρομα. Εἶναι δυνατὸν νὰ περνοῦν σ' αὐτὸ τὸ μέρος ὑποβρύχια; Γιατὶ μόνο αὐτὰ κάνουν τέτοιους κυματισμοὺς ὅταν θέλουν νὰ βγοῦνε ἀπὸ τὴ βάση τους.

Ἔκανε τὴ σκέψι ν' ἀδειάσει τὸ πιστόλι του, ὅμως ἀμέσως ἄλλαξε ἰδέα: Οἱ σφαῖρες σίγουρα δὲν θὰ ἔφεραν κανένα ἀποτέλεσμα μιὰ καὶ δὲ θὰ φτάνανε στὸν προορισμό τους καὶ τὸ χειρότερο ἦταν ὅτι θὰ τρόμαζαν τὶς μικρές του φίλες.

— Κι' ὅμως κάτι ἄλλο συμβαίνει σκέφτηκε, δὲν μπορεῖ νὰ εἶναι ὑποβρύχιο αὐτὸ τὸ πρᾶγμα. Μά. . . τί εἶναι;

Σημείωσε ὡστόσο τὸ μέρος ποὺ εἶδε νὰ ταράζεται ἡ θάλασσα, ἂν καὶ οἱ κυματισμοὶ στὸ μεταξὺ εἶχαν σταματήσει. Κατέβηκε στὴν καμπίνα ὅπου ἡ Ἀννούλα κι' ἡ Λευκὴ τὸν ἐπερίμεναν. Φάγανε σιωπηλὰ καὶ τὸ ἀμερικανόπουλο προσπαθοῦσε νὰ κρύψει τὴν ταραχή του. Ἡ νύχτα ποὺ θὰ περνοῦσαν τὸν φόβιζε. Γι' αὐτὸ ὅταν πήγανε νὰ κοιμηθοῦνε προτίμησε νὰ πέσει μὲ τὰ ροῦχα γιὰ νὰ εἶναι ἕτοιμος γιὰ κάθε ἐνδεχόμενο. Ἡ Ἀννούλα τὸ παρατήρησε αὐτὸ μὰ δὲν κατάλαβε ἴσως τὸ σκοπό του καὶ δὲν εἶπε τίποτα. Ἔκλεισε τὰ μάτια της κι' ἔπεσε σὲ ὀνειροπολήματα ὥσπου ὁ ὕπνος τὴν ἀγκάλιασε γλυκὰ καὶ τὴν πῆρε μαζί του.

Θὰ ἦταν ἴσως περασμένα μεσάνυχτα, ὅταν ὁ παράξενος κτύπος ξανάρχισε.

— Τόκ! Τόκ! Τόκ!

Ὁ Ντίκ τὸν ἄκουσε καὶ γέμισε ἀπερίγραπτη ἀγωνία. Αὐτὴ τὴ φορὰ ὁ κρότος ἦταν πολὺ εὐδιάκριτος καὶ φαινόταν πῶς κάποιος χτυποῦσε ρυθμικὰ μ' ἕνα πελώριο σφυρὶ πάνω στὴν καρένα τοῦ βαποριοῦ: Τόκ. . . Τόκ . . . Τόκ . . . Λίγα μόλις λεφτὰ ἐκράτησε αὐτό, ὅταν ἕνας μεγάλος θόρυβος ἀκούστηκε στὸ κατάστρωμα. Ὁ Γκόρντον πετάχτηκε ἀπὸ τὴν κούνια του. Μόλις ἔκανε μερικὰ βήματα πρὸς τὴν πόρτα τῆς καμπίνας, ἕνας δεύτερος θόρυβος πολὺ πιὸ μεγάλος ἀπ' τὸν πρῶτο, τὸν ἔκανε νὰ τὰ σαστίσει λίγο. Ἡ Ἀννούλα ἄνοιξε τὰ μάτια της περίτρομη.

— Τί συμβαίνει Ντίκ;

— Μὴ μιλᾶς Ἀννούλα, ψιθύρισε τὸ ἀγόρι σὰ νὰ φοβόταν μὴ τοὺς ἀκούσει ὁ τρομερὸς ἄγνωστος.

Ἡ Λευκὴ ἐξακολουθοῦσε νὰ κοιμᾶται ἀμέριμνη. Εὐτυχῶς, ὅμως, γιατὶ ἦταν ἱκανὴ ν' ἀρχίσει τὰ κλάμματα καὶ τὶς φωνές. Τὸ κορίτσι πῆγε κοντὰ στὸ σύντροφό της καὶ τοῦ ἔσφιξε τὸ χέρι σὰ νὰ ἤθελε νὰ τοῦ δώσει κουράγιο. Τὴν ἴδια ὅμως στιγμὴ ὁ θόρυβος ξανάρχισε τρομακτικός.

(Ἀκολουθεῖ) ΓΙΑΝΝΗΣ Β. ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ

ΜΙΚΡΟΙ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

1. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟ

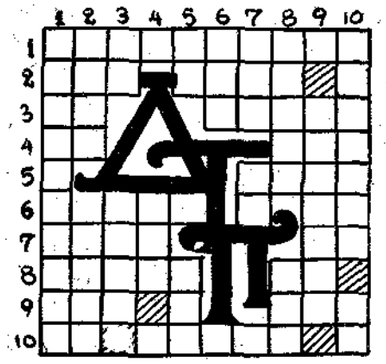

Ὁριζοντίως: 1. Μυθολογικός ὄφις τοῦ ναοῦ τῆς Ἀθηνᾶς εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. 2. Ἀόριστος ἀντωνυμία.—Χθόνιος θεός. 3. Λεπτὴ κλωστή.—Ἔνδοξον Κράτος. 4. Γραμματικὸν μόριον.—Χρονικὸν ἐπίρρημα. 5. Ἐπιφώνημα Τουρκικὸν ποὺ συχνότατα τὸ χρησιμοποιοῦμε καὶ οἱ Ἕλληνες. 6. Πεπιβάλλεται ἀπὸ θάλλασαν.—Σύμβολον τοῦ κασσιτέρου. 7. Λουρί. — Ναυτικὸν κέλευσμα. 8. Δέρμα, προβιά. — Ἄρθρον (πληθ.). 9. Μᾶς θυμίζει τὸν Λέανδρον.— Ἀφρικανικὸς τίτλος. 10. Ὑποδήματα τῶν ἀρχαίων.

Καθέτως: 1. Ἀρχαῖος ἐκ Κρήτης φιλόσοφος. 2. Ποδήρη ἐνδύματα.—Τμῆμα τοῦ εἰκοσιτετραώρου. 3. Λεπτότατον νῆμα.—Μυθολογικὸς βασιλεύς, τὸ ὄνομα τοῦ ὁποίου φέρει ὁ κόλπος ἐντὸς τοῦ ὁποίου ἐπνίγη. 4. Ἀναφορικὴ ἀντωνυμία (οὐδ. πληθ.). 5. Δηλοῖ τὸ μέλλον.—Βελγικὴ λουτρόπολις. 6. Δεικτικὴ ἀντωνυμία. 7. Ἄγγλος μυθιστοριογράφος καὶ ὑμνογράφος (1818 — 1866). — Ἄρθρον (πληθ.). 8. Ἀραβικὴ λέξις σημαίνουσα ὑποταγὴν εἰς τὸν θεόν, ἐξ ἧς παράγεται ἡ ὀνομασία μιᾶς θρησκείας.—Συμπερασματικόν. 9. Ἀρχαία πόλις τοῦ Ποντου. 10. Γυνὴ τῆς Γραφῆς.—Προσωπικὴ ἀντωνυμία.

Βολιωτόπουλο
Α' Βραβεῖο Διαγων. Σταυρολέξου

2. ΕΡΩΤΗΣΗ

Τί πρᾶμα εἶναι ἐκεῖνο ποὺ μᾶς τὸ δίνουν χωρὶς νὰ μᾶς ρωτήσουν καὶ ποὺ ἀφοῦ μᾶς τὸ δώσουν, εἴμαστε ἀναγκασμένοι νὰ τὸ ἔχουμε σ' ὅλη μας τὴ ζωὴ κι' ἂν ἀκόμα δὲν μᾶς ἀρέσει;

3. ΤΑ ΔΑΧΤΥΛΙΔΙΑ

Μιὰ μητέρα ἄφησε κληρονομιὰ στὶς 3 κόρες της 12 δαχτυλίδια. Τὸ πρῶτο δαχτυλίδι εἶχε πάνω 1 διαμάντι, τὸ δεύτερο 2, τὸ τρίτο 3 καὶ ὥς τὸ δωδέκατο 12 διαμάντια. Πῶς ἐμοίρασαν οἱ τρεῖς κόρες τὰ δαχτυλίδια, ἔτσι ὥστε νὰ πάρει ἡ καθεμιὰ ἴσο ἀριθμὸ δαχτυλιδιῶν καὶ διαμαντιῶν;

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἐγκεκριμένον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς ἐλεύθερον ἀνάγνωσμα δι' ὅλα ἐν γένει τὰ Σχολεῖα (1932)
Τιμηθὲν διὰ τοῦ Ἀργυροῦ Μεταλλίου τῆς Ἀκαδημίας Ἀθηνῶν (1935).

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δρχ. 35000, Ἑξάμηνη δρχ. 20000, Τρίμηνη 12000.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἀγγλίας, Αἰγύπτου Λίρες 2:10 Ἀμερικῆς καὶ ἄλλων κρατῶν, Δολλάρια 10. Ἐξάμηνη ἀναλόγως. Τιμὴ φύλλου δρ. 800.
ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΙ ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ
Ἀπροσώπως: Πρὸς τὸ περιοδικὸν «Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ», ὁδὸς Ἀριστείδου 10 Ἀθήνας.—Τηλ. 20977

ΙΔΡΥΤΗΣ ΤΟ 1879
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ († 1941)
ΙΔΙΟΚΤΗΣΙΑ { ΜΑΡΙΑΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, ΕΥΘΑΛΙΑΣ ΧΡ. ΝΑΤΣΙΟΥ, ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗΣ Π. ΜΟΥΣΔΡΑΚΗ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΑ
ὁδὸς Ἀριστείδου 10
Ἀθῆναι

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ
ΓΙΑ ΤΟ ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ

6. ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΣ

Θέμα: *Τοπίο*

Τώρα ποὺ κλείσανε τὰ σχολεῖα κι' οἱ περισσότεροι θὰ πᾶτε—ἂν δὲν ἔχετε φύγει ἤδη—στὴν ἐξοχή, τώρα ποὺ οἱ ἐκδρομὲς εἶναι τακτικώτατες, ἀσφαλῶς θὰ σᾶς δοθεῖ ἡ εὐκαιρία ἐκεῖ ποὺ θὰ πᾶτε ἢ ἐκεῖ ποὺ γυρίζετε, νὰ πετύχετε κανένα τοπίο, ποὺ θὰ σᾶς κάμει ἐντύπωση μὲ τὴν ὀμορφιά του, μὲ τὴ χάρη του, μὲ τὴ γοητεία του

Πάρετε λοιπὸν μαζί σας καὶ τὴ φωτογραφική σας μηχανή. Γιατί νὰ χάσετε τὴν εὐκαιρία ἑνὸς ἡλιοβασιλέματος ἢ καμμιᾶς ἀνατολῆς;

Μά καὶ καταμεσήμερα, ποὺ ἐπικρατοῦν οἱ πιὸ μειονεκτικὲς φωτιστικὲς συνθῆκες μπορεῖτε νὰ πετύχετε ἀριστουργήματα. Ἡ φύση κάθε ὥρα τῆς ἡμέρας ἔχει τὰ θέλγητρά της, ἀρκεῖ νὰ ξέρει κανεὶς νὰ τὰ διακρίνει καὶ νὰ τὰ ἐκτιμᾶ.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μὴ χάνετε καιρό. Τὴ μηχανή σας καὶ δρόμο. Ἕνα πρωὶ τὸ χαρούμενο ἀκρογιάλι, τὴν ὥρα ποὺ ξυπνοῦν ἀπὸ τὸν ὕπνο τους οἱ βαρκοῦλες, μιὰ ράθυμη ἐπιστροφὴ τῆς ψαρόβαρκας, ἕνα δέντρο, ἕνα ἐκκλησάκι, κάποια γωνιὰ αὐλῆς μοναστηριοῦ, ἕνα μονοπάτι, μιὰ δενδροστοιχία καὶ χίλια δυὸ ἄλλα ποὺ δὲν μοῦ ἔρχονται αὐτὴ τὴ στιγμὴ στὸ νοῦ, μποροῦν νὰ σᾶς κάμουν νὰ δημιουργήσετε ἀριστουργήματα μὲ τὰ συναισθήματα ποὺ μπορεῖ νὰ προκαλέσει τ' ἀντίκρυσμα μιᾶς καλῆς φωτογραφίας.

Ὅπως βλέπετε δὲν σᾶς βάζω κανένα περιορισμὸ στὸ θέμα. Στὶς φωτογραφίες — τὸ πολὺ δυὸ θὰ στείλει ὁ καθένας—πρέπει νὰ γράψετε *ἀπὸ πίσω μὲ μολύβι* — ὄχι μελάνι — τὸν τίτλο (τί παριστάνει καὶ ποῦ: Τὸ Μοναστήρι τοῦ Πόρου, Μέθανα: Τὸ λιμανάκι, ἕνα καμένο δένδρο στὴν Πάρνηθα, κουρασμένη βαρκούλα, λησμονημένο σπιτάκι, στερεμένη βρυσούλα, φθινόπωρο, ἄνοιξη κτλ.), τόνομά σας τὸ ψευδώνυμό σας, ἂν ἔχετε, τὴ διαμονή, τὴ χρονολογία καὶ τὴν ἡλικία.

Γιὰ τὰ λοιπὰ ἰσχύουν οἱ κοινοὶ ὅροι γιὰ ὅλους τοὺς ἐκτάκτους διαγωνισμούς. Τοὺς κοινοὺς ὅρους τῶν ἐκτάκτων διαγωνισμῶν θὰ βρῆτε στὸ φυλλάδιο 20-22 καὶ στὴ σελίδα 150, ὅπου ἔχουν δημοσιευθεῖ μαζὶ μὲ τὸ διαγωνισμὸ στίξεως.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, ὁδὸς Ἀριστείδου 10 τὴν 5ην Ἰουλίου 1947

ΣΤΙΣ 26 Ἰουνίου 1941 — πέρασαν ἕξη χρόνια ἀπὸ τότε — πέθανε ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος. Ὁ ἱδρυτὴς τῆς Διαπλάσεως ἔπεσε κυριολεκτικὰ ἐπὶ τῶν ἐπάλξεων, ἀφήνοντας τὴν τελευταία του πνοή, μὲ τὴ σκέψη τοῦ περιοδικοῦ τὸ ὁποῖο ἐξακολουθοῦσε νὰ διευθύνει ἀπὸ τὸ κρεββάτι τοῦ πόνου του. Οἱ ἐκδηλώσεις γιὰ τὸν ἀδόκητο αὐτὸ θάνατο στάθηκαν συγκινητικὲς τόσον ἀπὸ μέρους τοῦ κόσμου τῶν γραμμάτων ὅσο καὶ ἀπὸ μέρους τοῦ διαπλασόκοσμου ποὺ κατέκλυσε τότε τὸ γραφεῖο του σ' ἕν' ἀληθινὸ προσκύνημα, τὸ ἀλησμόνητο ἐκεῖνο γραφεῖο τῆς ὁδοῦ Εὐριπίδου ὅπου τὸν ἐτοποθέτησαν νεκρὸ μέσα στὸ ἀπέριττο φέρετρό του.

Δὲν θὰ σᾶς μιλήσω σήμερα γιὰ τὴ δράση καὶ τὶς ὑπηρεσίες ποὺ προσέφερε πρὸς τὴν πατρίδα του, ὁ Νικόλαος Παπαδόπουλος. Θ' ἀναφέρω ἁπλῶς μιὰ χαρακτηριστικὴ περικοπὴ ἀπὸ τὸ συλλυπητήριο γράμμα ποὺ ἔστειλε τότε στὴν οἰκογένειά του ἡ *"Ἑνωσις Ἰδιοκτητῶν περιοδικοῦ τύπου.* «Ἡ Ἑλλὰς — γράφει μεταξὺ ἄλλων — τοῦ εἶναι εὐγνώμων, διότι, ἱεροφάντης αὐτὸς ἑνὸς ἰδανικοῦ καὶ ἀπόστολος μιᾶς πίστεως, ἔταξεν ὅλην του τὴν μεγάλην δραστηριότητα, ἅλην τὴν ὀξύτητα τῆς διανοίας του καὶ ὅλους τοὺς θησαυροὺς τῆς ψυχῆς του εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῶν Ἑλληνοπαίδων».

Στὶς 28 Ἰουλίου ἔγινε ἡ κηδεία του κι' ἐτάφη στὸ Α' Νεκροταφεῖο, σὲ τάφο ποὺ παρεχωρήθη ἀπὸ τὴν Πολιτεία «τιμῆς ἕνεκεν».

Ἂς εἶναι αἰωνία ἡ μνήμη του κι' ἐλαφρὸ τὸ χῶμα τῆς Ἀττικῆς ποὺ τὸν σκεπάζει.

Στὸ φύλλο αὐτὸ προκηρύσσω καὶ τὸν τελευταῖο ἔκτακτο διαγωνισμό μου, τὸ διαγωνισμὸ τῆς φωτογραφίας. Θέμα του τὸ τοπίο. Ἐλπίζω πὼς θὰ σᾶς κινήσει ἀρκετὰ τὸ ἐνδιαφέρον, κι' οἱ ἀπαντήσεις σας θ' ἀρχίσουν νὰ καταφθάνουν ἀθρόες στὰ γραφεῖα μου. Ἡ εὐκαιρία ἐξ ἄλλου δὲν θὰ σᾶς λείψει, τώρα τὸ καλοκαῖρι μάλιστα ποὺ γυρίζετε τὶς ἐξοχές, ἀσφαλῶς θὰ πετύχετε ἕνα ὡραῖο τοπίο. Ἀρκεῖ μόνο νὰ προσέξετε καὶ νἆναι καλομελετημένη ἡ φωτογραφία ποὺ θὰ μοῦ στείλετε.

Κι' ἕνα ἄλλο σχετικὸ ποὺ ἐλπίζω νὰ σᾶς εὐχαριστήσει. Σκέπτομαι νὰ καθιερώσω μιὰ στήλη ἀπὸ τὴν ὁποία εἰδικὸς συνεργάτης μου θὰ σᾶς μιλεῖ κάθε βδομάδα καὶ θὰ σᾶς δίδει τὶς ἀπαραίτητες ὁδηγίες καὶ κάθε σχετικὴ πληροφορία ποὺ ἀφορᾶ τὴν ὡραία αὐτὴ τέχνη ποὺ τόσον ἔχει διαδοθεῖ.

Στὰ «Ἑλληνικὸν Ὠδεῖον», στὶς 25 Ἰουνίου, εἶχε τὶς διπλωματικές της ἐξετάσεις ἡ Χάρη Κλαδάκη, δηλαδὴ ἡ καλή μας *Ἄζυλη*. Ἔμισθα μὲ μεγάλη μου χαρὰ πὼς οἱ ἐξετάσεις αὐτὲς ἦταν ἕνας θρίαμβος κι' ὅλοι οἱ ἀκροατές, μ' ἐπικεφαλῆς τοὺς καθηγητὲς ποὺ ἐξέταζαν, θαύμασαν τὴν ἐκτέλεση τῶν δύσκολων κομματιῶν ποὺ τῆς εἶχαν ἀναθέσει. Εἶμαι περήφανη γιὰ τὸ νέο ταλέντο ποὺ βγαίνει ἀπὸ τὸν κύκλο μου κι' εὔχομαι στὴν καλὴ διαπλασοπούλα, ποὺ θὰ θυμοῦνται οἱ παλιότεροι ἀπὸ σᾶς, κάθε ἐπιτυχία στὸ μεγάλο στάδιο ποὺ τῆς ἀνοίγεται. Στὸ πρόγραμμα τοῦ «Ἑλληνικοῦ Ὠδείου», ἀναγνωρίζω τρία ἀκόμα διαπλασόπουλα—μὰ θὰ ὑπάρχουν καὶ ἄλλα, ποὺ δὲ μοῦ ἔρχονται τώρα στὸ νοῦ,—τὴν Ἀσπασία Βεργοπούλου καὶ τὴ Χαρὰ Σαχελλαροπούλου ποὺ παίρνουν τὸ πτυχίο τους, ὅπως καὶ τὸ Μᾶνο Δᾶνο. Εἶμαι βέβαιη πὼς καὶ τὰ τρία αὐτὰ διαπλασόπουλα θὰ θριαμβεύσαν στὶς ἐξετάσεις τους καὶ πὼς θὰ ἀναδειχθοῦν σύντομα, καθὼς τοὺς ἀξίζει.

Τρελλὴ Μπαλλαρίνα. Ἔλαβα τὸ γράμμα σου καὶ τὴν ἐπιταγὴ καὶ σ' εὐχαρισκῶ. Ἐλπίζω πὼς κι' ὁ ἀδελφός σου θὰ πάρει ψευδώνυμο τώρα ποὺ ἔγινε καὶ συνδρομητής μου. Τὸ δικό σου γιὰ νὰ σοῦ ἀνήκει καὶ τὸ 1947 πρέπει νὰ τ' ἀνανεώσεις. Περιμένω ἐπίσης νὰ μοῦ ἐμβάσεις τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς σου.

Συγχαρητήρια *Ἀγριολούλουδο* γιὰ τοὺς καλοὺς βαθμούς σου καὶ σοῦ εὔχομαι καλὴ πρόοδο καὶ στὸ γυμνάσιο. Τώρα ποὺ σοῦ πέρασε κι' ἡ «Τεμπελίτιδα» πιστεύω νὰ μοῦ γράφεις τακτικά. Μ' ἐρωτᾶς γιατὶ δὲν κάνω «Κυριακές». Πῶς νὰ τὶς κάνω μ' αὐτὸ τὸν τεμπέλαρο τὸν Ἀνανία; Τὸ χειμῶνα κρυώνει καὶ τὸ καλοκαῖρι ζεσταίνεται. Ἐλπίζω ὅμως πὼς μὲ τὸ φθινόπωρο θὰ συνέλθει καὶ θὰ συμμαζευτεῖ νὰ κάμει καὶ καμμιὰ Κυριακή.

Τὸ *Τριπολιτσοτάκι* σ' ἕνα δισέλιδο γράμμα του, μοῦ γράφει ποῦ θὰ περάσει τὸ καλοκαῖρι του, καὶ σκέπτεται τὰ «κακόμοιρα τὰ φτωχὰ παιδάκια ποὺ τόσο πολλασιάστηκαν τώρα μὲ τὸν πόλεμο, καὶ δὲ θὰ μπορέσουν καθόλου νὰ χαροῦν τὴν ἐξοχή». Ἂς μὴ θλίβεται κι' ἂς μὴν ἀνησυχεῖ τὸ καλό μου παιδί γιατὶ ἡ Πολιτεία μεριμνᾶ γιὰ τὰ «κακόμοιρα φτωχὰ παιδάκια». Τὸ ὑπουργεῖο Προνοίας κάθε χρόνο ὀργανώνει γι' αὐτὰ Παιδικὲς Κατασκηνώσεις ποὺ λειτουργοῦν θαυμάσια κι' ἔτσι δίδεται ἡ εὐκαιρία στὰ ἄπορα παιδάκια νὰ νοιώσουν τὴ χαρὰ τῆς ἐξοχῆς καὶ νὰ ξαναυροῦν τὴν κλωνισμένη ὑγεία τους.

Ἔκαμες καλά, *Κισσέ*, νὰ μὲ ρωτήσεις ἀμέσως γιὰ τὰ Τυπογραφικὰ Λάθη. Πρσγματικά, ἡ προκήρυξη λέει πὼς λάθη ὑπάρχουν σ' ὅλες τὶς σελίδες ἐκτὸς ἀπὸ τὴν τελευταία, ἐνῶ δὲν ὑπάρχει λάθος καὶ στὴν πρώτη. Δηλαδή, τὰ 10 λάθη εἶναι σκορπισμένα μέσα στὶς 10 ἐσωτερικὲς σελίδες — ἕνα σὲ κάθε μία — καὶ δὲν πρέπει νὰ ψάξετε, ἑπομένως, στὴν πρώτη καὶ στὴν τελευταία. Εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ περιμένω νὰ μοῦ ξαναγράψεις σύντομα.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Νίκη* (ἔλαβα τὸ ὑπόλοιπο τῆς συνδρομῆς καὶ εὐχαριστῶ). *Ἀθῶο Διαβολάκι* (εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια ποὺ ἔγραψες γιὰ μένα στὴν Αἴγυπτο). *Ἀγριολούλουδο* (χαίρω ποὺ σ' ἀρέσουν τὰ μυθιστορήματά μου, ὅσο γιὰ τὶς ὑποθέσεις ποὺ κάνεις δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ τίποτα. Χρειάζεται λίγη ὑπομονή). *Καίτη Παπασταύρου* (εὐχαριστῶ). *Κόρη τῆς Ρούμελης* (τὴ λύση τὴν ἔλυβα). *Χοβιὲ* (λυσόχαρτο ἔστειλα καὶ περιμένω γρήγορα νὰ μοῦ στείλεις τὶς λύσεις). *Ἴκαρον* (γιὰ τὰ καλά σου λόγια σ' εὐχαριστῶ καθὼς καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα). *Γελαοίνα* (θὰ περιμένω). *Λόρδο Βύρωνα*, *Ἐκάτην*, *Λαρισινήν*, *Ἀγριολούλουδο* κτλ.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων. Αἱ λύσεις τοῦ φυλλαδίου τούτου δεκταὶ ἐφ' ὅσον δὲν θὰ ἔχουν δημοσιευθεῖ].

166. Δεξίγριφος

Εἶδος ἀπὸ παγωτὸ
Ποὺ τὸ τρῶτε στὸ ποτήρι
Κι' ὕστερα κοντὰ σ' αὐτὸ
Μὲ τὸ ἄρθρο του ἀκρωτήρι
Φτάνουνε γιὰ νὰ φυνεῖ
Μέγας φοῦρνος πλήρης δέους
Ποὺ σ' αὐτὸν οἱ Γερμανοὶ
Ἔκαψαν πολλοὺς Ἑβραίους...

Ἡρακλῆς

167. Συλλαβόγριφος

Τὸ πρῶτο μου φωτίζει, καίει
Τ' ἄλλο πῶς εἶν' δικός σου, λέει
Καὶ τ' ὅλο μου πάλι φωτίζει
Καὶ λαμπρὸ μέλλον συμβολίζει.

Νεσσμυρνιώτης

168. Ἀναγραμματισμὸς

Τὸν ἔμπασα στὸ σπίτι μου
Κι' αὐτὸς σε' ἀλήθεια, λύτη μου,
Κοίταζε νὰ μὲ βγάλει
Μὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ μπέρδεψα
Κι' ἔτσι ἀπ' αὐτὸν ξεμπέρδεψα
Γιατὶ πῆρε μορφὴ ἄλλη,
Κι' ἔγινε μιᾶς χώρας παλιᾶς
Τὸ λέει ὁ μῦθος, βασιλιᾶς.

Ἴκαρος

169. Δημῶδες Αἴνιγμα

Ἀνεβαίνει, κατεβαίνει
καὶ χωρὶς νὰ τρώει παχαίνει.
Μοναχὰ στριφογυρίζει
Τὴν κοιλιά του σὰ γεμίζει.

Ἐντελβάϊς

170. Ἀστήρ

```
*       *       *
  *     *     *
    *   *   *
* * * Y * * *
    *   *   *
  *     *     *
*       *       *
```

Ὁριζοντίως: Ὀνομαστὴ μάντις τῆς ἀρχαιότητος, καθέτως: αἰγύπτιος θεός, διαγωνίως χθόνιος θεὸς καὶ ἀκόλουθος τοῦ Βάκχου.

Ἀτίθασσος

171. Κρυπτογραφικὸν

1234546748	=	Ἕλλην Λογοτέχνης
2548	=	Ἔμμετρος λόγος
3468	=	Πνεῦμα καὶ ὄχι ὕλη
45468	=	Ἀρχαία πόλις
51765468	=	Εἶδος ζώου
6546748	=	Δόλιος, μοχθηρὸς
74148	=	Ἐπίθετον
84523	=	Διάσημος μουσουργός.

Κ. Ι. Παπαγιαννακόπουλος

172—176. Μαγικὸν Γράμμα

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ ἄλλαι τόσαι λέξεις:

κόρη, Αἶμος, ἀμνός, Λέσβος, συκῆ.

Προσκοπικὸν Σῆμα

177. Τριπλῆ Ἀκροστιχὶς

Τ' ἀρχικὰ τῶν κάτωθι ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν νῆσον τοῦ Αἰγαίου, τὰ τρίτα μὴ κανονικὸν ἄνθρωπον καὶ τὰ πέμπτα μυθολογικὸν ὄν:

1. Εἶδος νοσοκομείου, 2. Διαπλασιακὸν πρόσωπον, 3. Μυθολογικὸν τέρας, 4. Μία ἐκ τῶν πτώσεων, 5. Γυνὴ τῆς Γραφῆς, διάσημος διὰ τὴν σεμνότητά της.

Ξανθὸς Ἱππότης

178. Ὁμοιόμορφα Ἐλλιποσύμφωνα μετὰ Φωνηεντολίπου

οο = Ζῶον μὲ τρυφερὸν κρέας
οο = Ἐν ἀρχῇ ἦν...
οο = Κακόν
οο = Ὕψωμα
οο = Ἑλληνικὴ πόλις

Τ' ἀρχικὰ τῶν εὑρεθησομένων λέξεων ἀποτελοῦν φωνηεντόλιπον τοῦ τύπου:

* * * * *

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις.

Βοσκαρούϊ

179. Γρῖφος

```
                  τ          τε
Μάϊος   τ       τ     τε     τε
        ήλος          Σῶ     Θ
δ       τ       τ     τε     τε
                  τ          τε
```

Γαλάξιος Οὐρανὸς

Τέλος τοῦ 305ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων
Ἀπὸ τοῦ προσεχοῦς ἀρχίζει νέος.

Τὸ πρῶτο καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητῆ εἶναι ἡ ἔγκαιρη ἀνανέωση τῆς συνδρομῆς του.

ΛΥΣΕΙΣ
τῶν *Πνευματ. Ἀσκήσεων τοῦ φύλλου 5 (1947)*

55. Πέλαγος ('πέ, λαγός). — 56. Αὐγή (αὐ-γῆ).—57. Κλωθώ-κλώθω. — 58. Ὁ φοῦρνος. — 59.

ΑΓΑΘΟΚΛΗΣ
ΓΓΒΑΙ
ΑΓΑΜΕΜΝΩΝ
ΘΜΑΓΑ
ΟΒΕΛΙΣΚΟΣ
ΚΜΣΑΑ
ΛΑΝΓΚΛΟΥΑ
ΗΩΟΥΔ
ΣΙΝΑΣΑΔΙ

60. ΤΡΟΧΙΟΓΡΑΦΟΣ (ροφός, ὅρασις Χίος, ἱστός, γυῖφος, ἄσσος, φάρος, σοφός). — 61—65. Διὰ τῆς συλλαβῆς ΝΑ: Νάξος, ἀνάξιος, ναός, ἀναλογία, νᾶμα.—66. ΔΑΝΙΑ (Δρομάς, Ἄνθη, Νύστα, Ἰκτῖνος, Ἀθηνᾶ).— 67. Ὁ καλὸς καραβοκύρης στὴ φουρτοῦνα φαίνεται. —68. *Μέμνησο ἀπιστεῖν.* (μὲ μ νὶ, Σῶ, ἀπ' εἰς τιν).

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Δὲν δημοσιεύεται Ἀγγελία ὑπερβαίνουσα τοὺς δεκαέντε στίχους καὶ μόνον μία τοῦ καθενὸς εἰς κάθε φυλλάδιον. —Ἕως δέκα τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἁπλᾶ στοιχεῖα δρχ. 1000. Πέραν τῶν δέκα λέξεων, 100 δρχ. ἡ λέξις μὲ ἁπλᾶ, 150 δρχ. μὲ παχέα καὶ 200 δρχ. μὲ κεφαλαία. Ὁ χωριστὸς στίχος δρχ. 500.

[Α — 65]

Στὸν ἀγαπητό μου *Γκάλιν* ποὺ ἀρίστευσε παμψηφεὶ στὶς ἐξετάσεις δεξιοτεχνίας πιάνου τοῦ Ἐθνικοῦ Ὠδείου, τὰ πιὸ θερμά μου συγχαρητήρια.

Σ. Α.

[Α — 66]

Τεμπέλα = Α. Δήμου. Σ' ἄρεσε Πελληνέα, γιατὶ δὲν ἀπαντᾶς; Ἀλληλογραφῶ μὲ τὴ Μικρὴ Τάξη. Διεύθυνσίς μου [Β—97].

Ἀγριολούλουδο

[Α — 67]

Διαπλασόπουλα-ες γιὰ νὰ δροσισθεῖτε μάθετε ὅτι *Ρόδευγή*=Δράκη. *Μαῦρο Βέλος* = Λαμέρα.—*"Αφοβο Μάτι*= Βλαστοῦ. — *Μικρὴ Λογοτέχνις* = Σωτηράκη. Ἀληθινὰ σᾶς ἀποκάλυψα; βρέστε με ἐσεῖς λοιπόν!

Γελασίνα

[Α — 68]

Βγῆκα ἀπὸ τὸ κλουβί μου γιὰ νὰ μπῶ στὸ σαλονάκι τῆς Διαπλάσεως μὲ τὴν ὑπόσχεσι ὅτι θὰ κελαϊδήσω κ' ἐγώ. *Γελαοίνα* δέχεσαι συμμαχίαν ἀποκαλύψεων;

Καρδερίνα

[Α — 69]

Μπαίνοντας στὴν κίνηση τῆς Διαπλάσεως χαιρετῶ ὅλους σας.

Χοβιὸς

[Α — 70]

Προκηρύσσω φιλολογικὸ διαγωνισμό. Θέμα: Ἐλεύθερο (ποίημα ἢ πεζό). Συμμετοχή: 500 δραχμές. Προθεσμία: τέλος Αὐγούστου. Βραβεῖα, διαλεχτὰ βιβλία. Διεύθυνσις: Γιῶργον Παπαδογιάννην, Ἀρματωλῶν καὶ Κλεφτῶν 38, Ἀθήνα (7).

Περιμένω ἀπ' ὅλα τὰ διαπλασόπουλα ἀπάντηση.

Χοβιὸς

Τυπογραφεῖον ΣΕΡΓΙΑΔΗ. Γερανίου 9, Ἀθῆναι

Ο ΚΥΡΙΟΣ ΧΡΥΣΟΥΛΗΣ, ΟΙ ΚΟΤΕΣ ΤΟΥ ΚΑΙ ΤΑ ΚΟΥΝΕΛΙΑ ΤΟΥ

ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

Β'.

Τί ἀστεῖο ποὺ ἦταν νὰ τὰ βλέπεις μὲ τὰ ζωηρὰ μαστάκια τους, τὰ μακριὰ αὐτάκια τους καὶ τὴν κοντὴ-κοντὴ οὐρίτσα τους ποὺ κουνιόταν ὅλη ὥρα.

Οἱ κότες καὶ τὰ κουνέλια εἶχαν ἕναν ἀφεντικὸ τὸν κύριο Χρυσούλη. Ἦταν ἕνας κύριος πολὺ ψηλός, πολὺ σοβαρός, μὲ γυαλιὰ καὶ μὲ μαλλιά, ποὺ τοῦ τὰ ἔπαιρνε πάντοτε ὁ ἀέρας ὅταν ἔβγαινε πάνω στὴν ταράτσα. Ὁ κ. Χρυσούλης εἶχε πολὺ ἐπίσημο ὕφος, τὰ μάτια του ὅμως γελοῦσαν πίσω ἀπὸ τὰ γυαλιά του. Κι' ἦταν πάντοτε γελαστός, ὅποτε πήγαινε νὰ ἰδῆ τὰ κουνέλια του καὶ τὶς κότες του. Κάθε τόσο πήγαινε καὶ τὶς ἔβλεπε. Μόλις ξυπνοῦσε τὸ πρωΐ πήγαινε νὰ τοὺς πῇ καλημέρα. Καὶ πρὶν νὰ πέσει νὰ κοιμηθῇ τὸ βράδυ, πήγαινε νὰ τοὺς εὐχηθεῖ καληνύχτα καὶ νὰ ἰδῆ μήπως θέλουν τίποτε.

Ὁ κύριος Χρυσούλης εἶχε μιὰ χρυσὴ καρδιὰ κάτω ἀπὸ τὸ πουκάμισό του. Γι' αὐτὸ ἀγαποῦσε πάρα πολὺ τὶς κότες του καὶ τὰ κουνέλια του. Μὰ καὶ κεῖνα ἀγαποῦσαν πολὺ τὸν κύριο Χρυσούλη. Κάθε φορὰ ποὺ θἄμπαινε ὁ κύριος Χρυσούλης στὸ κοτέτσι μιὰ ἢ δυὸ κότες πηδοῦσαν ἐπάνω στὴ ράχη του καὶ τὰ κουνελάκια μαζεύονταν γύρω του καὶ μασσουλοῦσαν τὰ κορδόνια τῶν παπουτσιῶν του.

Πολὺ συχνὰ ὅταν ἦταν ὡραῖος καιρὸς ὁ κύριος Χρυσούλης ἄνοιγε τὴν πόρτα τοῦ κοτετσιοῦ καὶ ἔβγαιναν στὴν ταράτσα οἱ κότες καὶ τὰ κουνέλια κι' ἔπαιρναν τὸν ἀέρα τους. Καμιὰ φορὰ οἱ κότες πηδοῦσαν ἀπὸ τὴν ταράτσα στὰ κεραμίδια ποὺ ἦταν γύρω-γύρω καὶ τσιμπολογοῦσαν τὶς πρασινάδες ποὺ φύτρωναν ἀνάμεσα στὰ κεραμίδια. Γιατὶ τὸ σπίτι ἦταν πολὺ παλιὸ καὶ τὰ λούκια τῶν κεραμιδιῶν εἶχαν γεμίσει χῶμα καὶ εἶχε γίνει σὰν νὰ ποῦμε ἕνα μικρὸ περιβολάκι. Τί θέλεις καὶ δὲν φύτρωνε στὸ περιβολάκι αὐτό: ἀγριολούλουδα, σιτάρι, κριθάρι, μοῦ φαίνεται ὡς καὶ ραδίκια. Χαρὰ ποὺ ἔκαναν οἱ κότες κάθε φορὰ ποὺ ἔβγαιναν ἔξω. Μόλις τὶς φώναζαν ὅμως, ἀμέσως ἔτρεχαν νὰ μαζευτοῦν στὸ κοτέτσι τους, γιατὶ ἦταν πολὺ ὑπάκουες καὶ καλομαθημένες κότες.

Μιὰ μέρα λοιπὸν ποὺ ἦταν πολὺ ὡραῖος καιρός, ὅλες οἱ κότες καὶ τὰ κουνέλια εἶχαν βγεῖ ἔξω στὴν ταράτσα. Ἡ μεγάλη σταχτιὰ κουνέλα θέλησε νὰ κάνει τὴ βόλτα τῆς ταράτσας. Ὅταν τὴν γύρισε λοιπὸν ὅλη γύρω γύρω ἔφτασε στὴ σκάλα. Ἡ σκάλα αὐτὴ κατέβαζε σὲ μιὰ αὐλὴ ποὺ ἔβγαζε στὸ δρόμο. Ἡ κουνέλα ἦταν πολὺ περίεργη. Μιὰ καὶ βρέθηκηκε μπροστὰ στὴ σκάλα ἀποφάσισε νὰ τὴν κατέβει.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ ΜΑΡΘΑ

Ο ΤΟΛΗΣ ΚΙ' Ο ΑΖΩΡ